

machshefa

Strom života

Z anglického originálu

Tree of Life

přeložila Jacomo

autor: **machshefa**

překlad: **Jacomo**

betaread: **Calwen**

banner: **Jimmi**

Věnováno solace

Shrnutí: Voldemort je mrtvý, ale kouzelnický svět to odnesl hůř než jen obvyklými válečnými jizvami. Severus a Hermiona se ocitnou uprostřed toho, co doufají, že bude řešením, které zabrání rozvrácení jejich světa.

Originál viz https://www.fanfiction.net/s/5032409/1/Tree_of_Life

Romance/Drama - po Bradavicích - Snamione

6 kapitol, 30 tisíc slov

Žádost o souhlas s překladem zaslána

Postavy obsažené v tomto příběhu jsou majetkem J. K. Rowlingové, autorky Harryho Pottera. Duševní vlastnictví překladu různých jmen, názvů a míst patří pánům Medkům, kteří knihy o Harry Potterovi přeložili do češtiny. Autorství této fanfikce náleží machshefa. Ani příběh, ani jeho překlad, nevznikly za účelem finančního zisku.

Kapitola 1

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

ALCHYMIE DUŠE A DALŠÍ TRANSFORMAČNÍ MAGIE

Základní stavební kameny transformační magie fascinují čarodějky a kouzelníky již od doby, kdy byly poprvé objeveny rozdíly ve funkci mezi formulemi Reducio a Reducto (Merlin, 512). Oficiální vzdělávací instituce čar a kouzel bohužel zahrnuly do náplně vzdělávání mnoho takových kouzel, jelikož fundamentálním zájmem mladých čarodějí bylo bezpodmínečné zvládnutí inkantací a magických technik a příprava na kvalifikovatelné přezkoušení jejich dovedností v různorodých stěžejních disciplínách (Havraspárová, Mrzimorská, Nebelvír & Zmijozel, 1010).

Ačkoliv se někteří teoretici nadále zaobírali jemnými detaily magického éteru, většina výzkumníků přesunula svůj zájem ke způsobům, které by mohly efektivněji a výnosněji spoutat magické síly ve prospěch výroby, využití v domácnosti a v zábavním průmyslu (Bragge, 1250; Wright, 1410).

V důsledku tohoto významného posunu v prioritě a zaměření probíhala výuka celých generací kouzelnických dětí pouze v jednom aspektu funkčních vlastností magie, jejichž ovládnutí tak bylo nadřazeno teoretickým závěrům.

/

Když se poprvé pokusila o proměnu, ve skutečnosti neočekávala, že uspěje. Všichni tvrdili, že trvá měsíce nebo spíše roky toho dosáhnout. Přesto si nedokázala pomoci, protože přece byla Hermiona Grangerová a trochu ji zklamalo, že není tou výjimkou, která potvrzuje pravidlo.

Přitahovalo ji to jakožto akademické cvičení, ovládnutí pokročilé magie po svém. Potřebovala něco, co by ji vytrhlo z duté bolesti, kterou jí způsobilo tolik ztrát a tolik roztřepených nitek rozpadajících se jí v dlaních. Zůstalo tolik promarněných, neuzavřených konců: nedostudování školy navzdory složení OVCÍ, ukončení stěžejního vztahu s Ronem a napjatý, odtažitý kontakt s rodiči zatížený roky nepřítomnosti a polopravd a poničený oním osudným paměťovým kouzlem.

První měsíce po válce se zdály neskutečné; budoucnost se před ní rozprostírala jako stůl hojnosti s těmi nejchutnějšími bradavickými dobrotami. Ačkoliv by to nikdy nepřiznala nahlas, po hrůzách, kterým unikli, svobodný výběr další cesty pro ni nebyl ničím menším než zázrakem. Když jí plynoucí měsíce přinesly spíše zmatek než soustředění, řekla si, že je jen unavená. Ale bez ohledu na to, jak moc se snažila, nic si neudrželo její pozornost, neklid se jen mísil se soustavným tlakem, aby *prostě pokračovala dál*. Přemýšlela, jak má člověk pokračovat dál potom, čím si prošli. A navíc, jak se s nekonečnými týdny zápasu o holý život dalo srovnávat něco tak přízemního jako práce?

V několikaměsíční smršti následného chaosu jí příležitostná práce pro Kratochvilné kouzelnické kejkle, která ji zaneprázdnňovala a platila nájemné, navrch poskytla ochranný obal, místo pro oddech. Nebo pokud oddech zrovna zcela nepasoval k její podrážděnosti, nezmírněné ani okolním chaosem, alespoň se pohybovala ve známých vodách. Nyní, tváří v tvář nejisté budoucnosti a marnému pátrání po něčem, na co by se mohla soustředit, nebyl upřímně řečeno život Hermiony Grangerové dvakrát zábavný.

Poprvé v životě zatoužila být někým jiným než sama sebou. *Kýmkoliv*.

A v těch neklidných měsících po rozchodu s Ronem, kdy se potácela mezi životem, který skončil, a tím, který ještě ani nezačal, nechtěla nic jiného než mít možnost jednou za čas, když byla situace obzvláště těžká nebo se cítila příliš osaměle, zbavit se zcela své lidské podoby. Jak to, že zvládla přeměnit tabatěrku na křečka a pohár na havrana, ale nemohla se přeměnit do toho, co údajně bylo její zvířecí podstatou?

Pokud byla magická teorie správná, měla by být schopna ty ubohé ruce a nohy snadno odstranit a přeměnit je na tlapy.

Chlupaté tlapy.

A přidat čenich.

A bez námahy se přeformovat do elegantního těla, které může vklouznout do vody a nestarat se o okolní svět.

Kvůli zapomnění, té ničím nezatížené radosti, kterou to přinese.

Vážně by to potřebovala.

Nikdy ho nenapadlo, že existuje někdo s větším vlivem na tep kouzelnického světa než Albus Brumbál. A vzhledem k Brumbálově sklonu k polopravdám, vytáčkám a manipulaci si už dávno přivykl uhýbat před šrapnely bomb náhodně explodujících pokaždé, když se jeho svět sám začal dávat jistým škodolibým způsobem do pořádku.

Při retrospektivním pohledu došel k názoru, že Brumbál nepovažoval za svůj osobní zájem ani za „větší dobro“ zasvětit Snapea do toho, co opravdu *dělají* Nedotknutelní. Nebo co *vědí*. Tito dodavatelé znalostí a dovedností mimo oblast jeho kontroly se zřídka obraceli na muže, který se stavěl ke kouzelnickému světu jako k šachové partii.

Konec války, jenž přišel jako blesk z čistého nebe, s sebou přinesl situaci, kterou si v duchu označil za „To, čeho se Severus děsí nejvíc“. Nejhorší to však bylo tu poslední noc, když stál před Pánem zla a stydla mu krev v žilách. Strávil hodiny skrýváním ve stínech, neohroženě balancoval na ostří nože mezi světy, kterými procházel; přesvědčený, že už příští setkání odhalí jeho dvojakost. Ani v nejhorší noční můře by nepředvídal, že se ho Pán zla zbaví pouhým mrknutím rudě zbarveného oka, nemluvě o tom, že ze zcela nesprávných důvodů. Jaké zklamání, pomyslel si, nemoct odložit svou masku ani v okamžiku smrti.

Jeho vzpomínka na *onu* noc, na tlamu obrovského hada, která se k němu blížila, na krev kapající na dřevěnou podlahu a vyprahlou zem se mu v hlavě přehrávala jako rozmazaná

scéna z cizího života. Dokonce i naléhavost úkolu najít Pottera, *sdělit* Potterovi, co musí udělat, od té doby vybledla jako stará kouzelnická fotografie, jejíž barvy a pohyb časem zešedly a zflekatěly.

Strávil dlouhé noci obsesivními obavami, že toho kluka najde jen proto, aby jeho bezúhonnost i zpráva nakonec skončily odmítnuty. V těch ponurých nocích před koncem ho živé sny dovedly k úvaze, zda je tu možnost, že bude mít Potter alespoň dost rozumu se *dívat*, když už nechce poslouchat. Paměť je konec konců tou nejryzejší nádobou a jedním z mála střípků, které na něm zůstaly neposkvřené.

Jaké by to asi bylo, přemítal Snape, když kráčel po tichých bradavických chodbách přesně tak, jak to po něm chtěl Brumbál, být vnímán takový, jaký je, ne coby zahalený muž, v němž tak zakořenila hořkost, až se bojí, že se tím stala základní pravdou? Ironický konec špeha, pomyslel si nezúčastněně, když se z něj řinuly vzpomínky jako stříbrná řeka. Konec života pod maskou obrácený naruby.

Když byl nalezen, cizinci, jejichž naléhavé hlasy pronikly mlžným oparem a jejichž šikovné ruce ho zvedly ze zaprášené podlahy, cítil se stejně prázdný jako nádoba, která je bez svého obsahu k ničemu. Po dobu nemající konce byl s hrůzyplným vnímáním přesunu pod zem přesvědčený, že ho ty neznámé ruce přepravují do pekel.

Vůbec nepochyboval, že tam patří.

Jestli ale toto bylo záhrobí, pak vypadalo poněkud zvláštně. Samozřejmě přišla palčivá bolest. A tlumený šum, který navozoval představu nejhlubších studní žalu. Ale ruce, které se ho dotýkaly, byly na ruce trýznitele příliš jemné a doba agonie se zkracovala. Ruch, který vnímal v okamžicích příšeří mezi spánkem a probouzením, mu připomínal osamělé noci na bradavické ošetřovně. Stejně jako pronikavý pach léčivých lektvarů.

Když se rozjasnilo natolik, aby po otevření očí rozeznal své zafačované tělo, bylo jeho první myšlenkou, že asi přece jen neprošel Závojem. Jeho zkušenosti s bodavým pocitem z nenaplněných nadějí ho vedly k rezervovanému úsudku; jeden nikdy nevěděl, jaké nové peklo měli bohové zrovna na skladě.

Zpod přivřených víček pozoroval okolí a zvažoval, co si na něj přichystalo. Všichni hodně mluvili, ale řekli málo, ale on pomalu vyrozuměl, že se jeho tělo uzdravuje a brzy se mu vrátí hlas. Že těmi, kdo se kolem něj míhal uplynulými bolestivými a děsivými týdny, byli lékouzelníci. Že v tom zmatku za ním také přišli Nedotknutelní, které lékouzelník, jehož důvěryhodný hlas usměrňoval jeho záchranu a dohlížel na jeho léčbu, vyzval, aby se posadili, dokonce do křesla, a kladli otázky utlumené únavou a bolestí. Rozhlédl se po malé místnosti a čarodějkách a kouzelnících, jejichž hlasy a také ruce mu poskytovaly oporu při uzdravování, a zavalila ho vděčnost a útroby mu sevřelo přání, aby toto místo našel jako nedotčený, zdravý a připravený se učit o dvacet let dříve.

Ale ze všech otázek, které mohl položit, se mu ono odpoledne objevila na rtech jen jedna jediná. Zašeptání.

Proč já?

Slova zaburácela tichou místností plnou lékouzelníků, kteří ho odvěkli z chladné, špinavé podlahy Chroptící chýše a pečovali o něj ve dne v noci, kteří ze sebe vydolovali každou unci svých dovedností a soucitu, aby docílili jeho přežití. Pokus o mluvení ho roztrásl a zmohl, protože byl vyděšený z obav a nejistoty, že možná zjistí, že byl zachráněn z jednoho inferna jen proto, aby posloužil jako třísky na podpal pro další.

Smutné výrazy čarodějek a kouzelníků, které za tu dobu poznal, byť jen díky jejich hlasu a způsobu doteků, ho zmátly skoro tak jako jejich omráčené mlčení, které ho obklopilo jako rubáš, o němž si ještě stále občas myslel, že si ho zaslouží.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Před bitvou označovanou střídavě jako „Finální konfrontace“ a „Bitva o Bradavice“ vědělo jen několik čarodějek a kouzelníků, že se vůdce skupiny nazývané Smrtijedi Lord Voldemort (dříve známý jako Tom Raddle) pokusil vyhnout smrti tím, že vytvořil viteály: úmyslně rozdělil duši na fragmenty, vložil je pomocí magie do samostatných objektů a uschoval na bezpečném místě. Tato metoda zajistila, že i po usmrcení tělesné schránky zůstaly části jeho duše připoutány k pozemskému světu, tudíž mu po více než deseti letech ode dne, kdy kouzelnický svět uvěřil, že došlo k jeho zlikvidování, poskytl možnost ke znovuzískání humanoidní formy (Brumbál, 1990).

Nicméně ti, kteří v přední válečné linii nevyhnutelně investovali svou energii do zničení všech známých viteálů, neměli důvod domnívat

se, že by toto rozdělení duše mohlo mít globální následky (McGonagallová, 2004). Navzdory úspěšné porážce zkázonosného čaroděje, který po desetiletí terorizoval kouzelnický svět, jeho vytvoření sedmi viteálů (viz příloha B týkající se podrobností k úmyslnému versus neúmyslnému vytvoření viteálů) vrazilo ostří do struktury magie a zahájilo řetězovou reakci rozsáhlé a exponenciální devastace dalece přesahující zničení viteálů i tělesné schránky dotyčného kouzelníka (Pastorek, 2005).

Přehlížení transformativní magie předními učenici způsobilo, že se kouzelnický svět ocitl bez odborníků schopných tento komplexní a v konečném důsledku devastující dosah úmyslné fragmentace magické lidské duše rozpoznat.

/

Zprvu si to Hermiona nespojila. Reflexy zdokonalované celý rok, který strávila na útěku, ochably, a tak vzdálené zprávy o přírodních katastrofách a násilí, které se po světě rozpoutalo, zpočátku nepronikly její poválečnou bublinou. Ale jak měsíce plynuly a zvěsti o neobvykle zuřivých hurikánech, zemětřeseních a katastrofách způsobených lidmi, ať už kouzelníky nebo mudly, zaplavovaly noviny, tíha v jejím žaludku a obavy, které v ní narůstaly a každé ráno jí svíraly hrdlo, když pročetla denní tisk, vedly k uvědomění nelítostné reality, kterou nebylo možno ignorovat.

Navzdory zničení nejzlovolnějšího čaroděje, terorizujícího kouzelnický svět, něco bylo strašně

špatně.

Noviny popisovaly nepřetržitý sled přírodních katastrof a násilných útoků s vágní lhostejností vyjadřovanou truchlivými slovy. *Taková hrozná tragédie, hurikány, zemětřesení, tsunami - jak jsme tváří v tvář hněvu přírody bezmocní... Litujeme vysokých ztrát na životech. Kam ten svět pod hrozbou teroristické aktivity visící neustále nad našimi hlavami spěje? S nezúčastněnou abstrakcí komentovaly narůstající množství fanatických sekt, jejichž snahy buďto odvrátit příští katastrofu nebo plamennými slovy hovořit o ohni, síře, hříchu a odplatě vedly jen k ještě větším vlnám násilí, ale neměly žádný zjevný dopad na přírodní katastrofy pustošící zeměkouli. Všechno to bylo velmi zajímavé, ale nemělo to s nimi nic společného.*

Hermionin neklid den ode dne narůstal, ale veškerá snaha přimět své okolí nebo dokonce ministerské úředníky, aby vzali situaci na vědomí, bohužel selhala. Přátelé a rodina se věnovali práci, studiu a znovuvybudování životů, které jim ukradla válka. Úředníci z ministerstva nejprve vyjádřili zájem, ale pak přestali na její sovy odpovídat. Nikdo nechtěl slyšet, že za zdánlivě náhodnými pohromami, o nichž slyší ve zprávách, by mohlo být něco dalšího. V brzkých ranních hodinách, kdy se znepokojeně převracela v posteli, si dokázala přiznat, že jejich popírání chápe. Kdo by chtěl přistoupit na myšlenku, že Harryho porážka Lorda Voldemorta ve skutečnosti zvěstovala konec světa?

Takže se Hermiona vypravila na jediné místo, o kterém věděla, že zachází s daty a výzkumem s náležitým respektem. Po třech týdnech strávených v bradavické knihovně díky laskavému svolení ředitelky její bývalé koleje a pěti poznámkami přeplněných sešitech byla vyděšenější a odhodlanější než předtím. Existovala jen jedna možnost, uvažovala, jen jediné místo, kde by její obavy mohly být brány vážně - jediné místo, které by se jimi mohlo zabývat bez obav či zmatečného chování.

Spodní patra ministerstva kouzel nenavštívila od té doby, kdy Sirius Black propadl Závojem, ale cestu k elegantním černým dveřím, označujícím vstup na Oddělení záhad, vnímala jako dobře známé místo, kde často pobývala, i když jen v duchu, jako něco skrz naskrz špatného, něco, o čem se nemluví.

Někdo už musel něco říct.

/

Je třeba zmínit, že historici důkladně zdokumentovali chaos, který následoval po druhé válce s Voldemortem, a tento článek se nebude tímto temným obdobím podrobněji zabývat (viz příloha A s bibliografií navrhovaných titulů). Standardní rozdělení kouzelnického světa během Voldemortovy zlovolné vlády narostlo a stalo se zhoubnější. Vztahy mezi čistokrevnými a poloviční krve, mezi osobami narozenými mudlům a kouzelníkům, byly i po válce nadále sporné, ačkoliv vítězství mělo údajně znamenat zlepšení těchto rozporů. Pokračující neúspěch kouzelnické komunity sjednotit společnost a adaptovat se byl pro bojovníky v předních liniích první a druhé války s Voldemortem nepochopitelný (Pastorek & McGonagallová, 2006).

Dosah poškození struktury magického prostoru a času byl mnohostranný a ovlivnil kouzelnickou komunitu na individuální i společenské úrovni. Zasáhl do vrozené schopnosti čarodějek

a kouzelníků používat kritické a reflexivní logické myšlení, provádět flexibilní řešení problémů a rozpoznat jedinečné kvality jednotlivců a oceňovat jejich vzájemné rozdíly (Shalva, 2004). Jedním takovým důsledkem byl rapidní nárůst počtu ničivých magických incidentů – zejména výronů nekontrolované magie během výměny názorů – což vedlo k nejvyšší míře výbušné magie, jaká kdy byla kouzelnickou populací zdokumentována (Popletal, 2002).

Navzdory Voldemortovu odstranění pokračovalo nejhorší chování projevující se během nejtemnějšího období války beze změn. V celé kouzelnické společnosti se šířily a narůstaly bolest, izolace, zmatek a rozpory. To, že k odhalení této anomálie bylo zapotřebí několika měsíců, lze připsat na vrub jak izolovanosti kouzelnické kultury, tak patologickému odmítání vlády uznat oprávněnost i těch nejnezpochybnitelnějších důkazů.

/

Kdyby měl čas, možná by se cítil provinile, že si to tak užívá. Momentálně ale měl příliš mnoho práce, než aby se tím zaobíral.

Výcvik Nedotknutelných byl tvrdý, ještě tvrdší než získání mistrovství ve výrobě lektvarů. Vychutnával si ho, vstřebával nové obory s dychtivostí, kterou už necítil – inu, vlastně nikdy. Jaké to potěšení, myslel si, učit se svobodně beze strachu, protože jeho výsledky nebudou

sloužit žádným hanebným záměrům. A byl mu dán souhlas vrhnout se s vervou do studií. Trvalo měsíce, než sebou přestal reflexivně cukat a ohlížet se přes rameno, kdykoliv vešel do místnosti konzultant nebo kolega. Desetiletí trénovaná ostražitost poněkud polevila, až když se Severus v prvním jednoznačně vědeckém prostředí, se kterým se kdy setkal, trochu usadil.

Jeho kolegové z Odboru záhad byli různorodí: hluboce ponoření do práce, ve které se prolínaly teoretické i praktické disciplíny. Ostatní vyhledávali za účelem vědeckých diskuzí či asistence a občasného společného stolování. Některé znal z doby své školní docházky, některé sám učil. Jeho reputace a vrozená rezervovanost ho vydělovala z kolektivu stejně jako nevyhnutelná realita, že ho někteří z nich vysvobodili ze starého života a z dosahu smrti.

Nyní, při pohledu zevnitř pochopil, že ho roky pozorovali, že mapovali spletité trasy jeho cest pomocí nástrojů určených k monitorování odlivu a přílivu srdcí, která držela duši kouzelnického světa ve svých rukách.

Prozatím bylo jeho jediným úkolem ponořit se do záhady, kterou magie je, a čekat, až si ho jeho projekt najde. Nikterak na to nespěchal.

Hermionu, zvyklou na to, že se musí potýkat s pralesní lhostejností a ignorací, ohromilo, že byla po zaklepaní na dveře Odboru záhad nejen pozvána dál, ale také jí byla nabídnuta židle a šálek čaje. Kdyby neznala situaci, řekla by, že ji očekávali.

Bez ohledu na kamennou zeď, na kterou narážela u vedoucích různých oddělení ministerstva, zjevně nebyla jediná, komu dělal náhlý nárůst katastrof ve světě starosti. Ale válka způsobila jen malou změnu v monolitické byrokracii, která se už dlouhou dobu specializovala na popírání, zejména toho, co měla přímo před nosem.

Naštěstí měl Odbor záhad zcela odlišný přístup ke krizím a problémům, dokonce i k těm s mezinárodním dosahem. Jakákoliv čarodějka nebo čaroděj, kteří byli dostatečně kvalifikovaní a vytrvalí, aby odkryli záležitost takového rozsahu, a kteří také zvládli najít skryté dveře na Odbor záhad bez pomoci speciálního přenašedla, používaného k transferu nemnohých návštěvníků, patřili k těm, které nepochybně chtěli naverbovat.

Hermiona, potěšená tím, že byla oslovena, považovala záležitost ze své strany za hotovou věc, jakmile nahlédla do odborové knihovny. Bez mrknutí oka se vzdala klíče od samotářského bytu, který si pronajímala v Londýně, a přestěhovala se do komnat pro stážisty a pracovníky na speciálních projektech.

Tady podle svého názoru představovala hvězdný příklad proškolení za pochodu. Na to byla zvyklá. I Bradavicemi procházela s toutéž směsicí standardní práce ve třídě a utajeného, životně důležitého výzkumu. Nečekaně ji potěšilo, že je její pozorování bráno vážně a že už nadále nebude osamoceným hlasem kladoucím otázky tak dlouho, dokud odpovědi nedávají nějaký smysl.

Ale říkala si, že to nezpůsobil fakt, že byla obklopena dalšími nedotknutelnými nebo stážisty. Ve skutečnosti stěžij potkávala někoho jiného než své instruktory nebo zaměstnance, kteří čas od času procházeli místem, kde se začíchovala, přičemž hledali nějakou knihu nebo si mumlali o proměnlivém magickém proudění. Šlo o neobvykle navržený prostor pro neobvyklý odbor. Skládal se z vestavěných kruhových kójí, hojně ozvláštňených zákoutími a rohy, které spoluvytvářely vyhrazená výzkumná pracoviště v blízkosti kterékoliv místnosti nebo nástrojů, potřebných pro práci jednotlivých týmů. Tím vznikla křehká rovnováha mezi izolovaností a vzájemnou podporou.

Utvrzená v tom, že odbor už si je vědom toho, co se začalo stručně označovat jako anomálie, se vrhla do zaškolení a vychutnávala si potěšení z ničím neomezovaného výzkumu a intenzivního studia základů kouzelnického světa. A pokud si myslela, že jí příchod na Příčnou ulici a do Bradavic naplnil překvapením, vedle instruktáží o kouzelnické historii, kultuře a

magické správě šlo jen o kapku v moři. Což Hermionu přimělo zamýšlet se nad tím, jestli rozhodnutí nechat profesora Binnse dál učit neznamenal víc než jen nedbalé opomenutí.

Jakmile tedy vešla do zasedací místnosti podobající se jeskyni, poprvé ji obklopil dav zaměstnanců Odboru záhad a setkala se se značně šokujícími odhalenými a znepokojujícími informacemi pohřbenými hluboko pod běžným kouzelnickým světem, pohled na černé vlasy a ostré rysy Severuse Snapea skloněného nad knihou a nevnímajícího kolovrátkové halasení jeho spolupracovníků ji prakticky už vůbec nepřekvapil.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Kdyby se potíže omezily na vztahy mezi kouzelníky, magická komunita by možná mohla i nadále pokračovat v označování konfliktů, ke kterým opakovaně docházelo, za nešťastnou složku lidské povahy a možná by nepátrala po zdroji narušení. Jenže když se příroda zřejmě obrátila proti svým obyvatelům, dosáhly škody neudržitelných rozměrů. Nepravidelné projevy narušení svým devastujícím rozsahem a objemem přesahovaly jak síly vlády, tak schopnosti výzkumu.

Spolu se zvýšeným úsilím o prosazování práva se ministerstva kouzel po celém světě obrátila na své odbory záhad a pověřila je nalezením funkčního

modelu, který by vysvětlil situaci a navrhl řešení rychle se zvyšující nerovnováhy životního prostředí v přírodě i v sociální sféře (Pastorek, 2004).

Vědci nyní věří, že zatímco až dosud bylo narušení plynulé a postupné – třebaže nezjištěné – zničení viteálů a Toma Raddlea oddělilo již tak roztráštěná tenká vlákna, která držela části světa pohromadě (Wu, 2006).

Ve skutečnosti tedy došlo k tomu, že když Raddle usiloval o roztržení své duše, nevědomky spolu s ní rozerval na kusy i kouzelnický svět.

/

Zůstal sedět ve společenské místnosti dlouho poté, co ostatní odešli. V ruce svíral tlustý svazek neotevřených pergamenů. Takže tohle bylo cílem? ptal se sám sebe. Veškeré to manévrování, roky riskování života a zdravého rozumu; riskování *všeho* ve snaze všechny zachránit. A kvůli čemu?

„Profesore Snape?“ vytrhl ho ze zahloubání váhavý hlas. A je to tady, pomyslel si. Nejprve

přijdou nevyhnutelné otázky ohledně jeho přežití a pak patetický pokus o polovičaté díky. Nebo – když bude mít opravdu štěstí – bude počastován posměšnou poznámkou a ne moc skrývaným pohrdáním od těch ostatních, *ostatních bláznů*, kteří si mysleli, že byl v bezpečí pod ochranou Pána zla – *nezaslechli, že se očividně ocitl krůček od bran smrti?* – kdežto oni a jejich rodiny žili ve smrtelném nebezpečí.

Ať už byla ta osoba kdokoliv, možná odejde, když se na ni odmítne podívat.

Pohyb, který zahlédl koutkem oka, nevěstil nic dobrého. Přisunula se blíž.

„Profesore-“

„Ano,“ zavrčel. „Byl jsem kdysi, po příšerně *dlouhou* dobu, profesor Snape.“ Potěšilo ho, že zalapala po dechu a na krátkou dobu zauvažoval, jestli by dokázal přimět prasklý kámen pod svýma nohama, aby se rozpadl na prach, když na něj bude zírat dostatečně tvrdým pohledem.

„Ano, vzpomínám si, že vyučování bývalo venkoncem příšerné,“ odpověděla mu rázem o něco ostřeji. „Jsem si jistá, že to pro vás bylo opravdu hrozné. Rozhodně to tak vypadalo. Většinou jsem byla u toho, víte? A ani já jsem se nijak zvlášť nebavila.“ V jejím ostrém hlase se objevil náznak hněvu.

Vyučování... opravdu hrozné? Většinou u toho - Prudce zvedl hlavu.

„Ale ne, to je konec,“ zamumlal.

„Ještě ne,“ pronesla pochmurně.

„Možná ne,“ zabručel, „ale zdá se, že jsme na dobré cestě.“ Říkal si, že veškeré jeho chování, uzavřený výraz, založené ruce, všechno to by jí mělo jednoznačně objasnit, že má okamžitě odejít. Jak moc musí být ještě hrubý, aby ho ponechala utápet v pocitu bezútěšnosti?

„Takže co, hodláte to vzdát?“

Jako kdyby ho uhodila. Kdo si myslí, že je – tohle dítě, jehož smělé činy v Bradavicích z něj neudělaly nic jiného než další pohyblivý cíl, který se snažil během těch nejbouřlivějších let svého života chránit?

„Jak se opovažujete?“ zasyčel. Vstal a zadíval se jí do očí. Byla rozrušená a on nakrátko zaznamenal, že jsou plné slz. „*Většinou* jste byla u toho, ano?“ posmíval se jí. „Jste arogantní holka. Byla jste u toho sotva na okamžik, slečno Grangerová.“ Srdce mu tlouklo jako splašené a on sám se snažil znovu ovládnout. „Můj život je souvislá řada pokusů o záchranu něčeho, čehokoliv z toho nejtemnější pekla, které si dokážete představit, od doby, kdy vy jste se jako *batole* pokoušela zvládnout umění *udržet se na nohou bez kymáčení*.“

Jeho tirádu ukončilo její zajíknutí a slzy pokrývající jí obličej ho zchladily. Jakkoliv ho svou domýšlivostí a předpoklady iritovala, dny, kdy záměrně provokoval nebelvíry až k slzám, už pominuly. Znovu se odvrátil a tiše usedl na tvrdou dřevěnou židli. Mohla se odplížit lízat si rány, a pokud na světě existovalo nějaké milosrdenství, nechat ho, ať mučí sám sebe.

Ztratil se v myšlenkách a její tichý hlas ho vyplašil.

„Nechcete vědět, co je v tom balíčku, který ignorujete?“ zeptala se.

Unaveně zavřel oči. Samozřejmě bylo příliš doufat, že by na světě *mohlo* existovat nějaké milosrdenství – jak rychle na to zapomněl. Roky pod Brumbálovým palcem, desítky let jeho vedení a jeden otravný, horlivý Nebelvír byl pouze nahrazen jiným.

„Vím, co je v tom balíčku, Grangerová,“ zamumlal. „Obsahuje to, co je pravděpodobně nesmyslná a naprosto zbytečná zpráva předložená nějakým poskokem jednoho ze zhruba tří stovek zahraničních odborů záhad. Jde o můj úkol pro nejistou budoucnost – budoucnost,

jejíž vyhlídky se očividně každým dnem zhoršují – a jméno nešťastného kolegy, s kterým se očekává, že budu *spolupracovat* na tomto jednoznačně ke zkáze odsouzenému projektu.“

„Tím kolegou jsem já, Snape. Očekává se, že budete spolupracovat se *mnou*,“ Zamávala mu před očima svým balíčkem dokumentů, jako kdyby si ho snad mohl nevšimnout. „Byl nám přidělen úkol, abychom prozkoumali zjištění Mistra Wu z Číny. Takže pokud si myslíte, že jsem připravená nechat vás tu sedět a trucovat a sama odvést všechnu práci, želmerlin jste se spletl. Dokonce i když *jste* válečný hrdina a já jsem si myslela, že jste mrtvý... už roky,“ dodala, téměř jen sama pro sebe.

„Vidím, že na úrovni vašeho respektu k bývalému učiteli se nic nezměnilo, slečno Grangerová. Tolik děsivé nevšimavosti vůči muži, o němž jste si myslela, že jste ho viděla *hrdinně* padnout ve válce. Ale, ale.“ Ani nevěděl, proč do ní tak rýpe, ale při pohledu na známou mladou ženu cítil soustavné podráždění a neopodstatněnou závist. A jako kdyby to nestačilo, když ho ona viděla naposledy, nacházel se v obzvláště kompromitující pozici. Tento druh věcí u něj obvykle vedl k jisté nedůtklivosti.

„Respekt? Vždycky jsem vás respektovala, pane *profesore*,“ řekla. „Dokonce i po-“ Zadrhl se jí hlas. „Podívejte se, lituji toho, co jsem předtím řekla. Samozřejmě máte pravdu. Doba, kterou jsem strávila bojem v této válce, je ve srovnání s tou vaší ničím. Jen... Věděla jsem, že věci jsou mnohem komplikovanější, než se zdály, tehdy... víte, když jste opustil Bradavice. *Vždycky* to vypadalo, že je na tom příběhu něco víc, pane profesore, což očividně platí i teď.“

„Ano, na tom příběhu je něco *víc*, Grangerová,“ zaskřehotal. „Všechno, co jsme udělali, každý okamžik té hrůzy, kterým jsme prošli, na *ničem* z toho nezáleží. Potter zabil Pána zla, ale ten zlomyslný bastard už nás zabil všechny.“ Plný rozrušení vstal.

„Ne, neříkejte to,“ naléhala. „Ještě není konec. My aspoň na něčem pracujeme. Všichni tam venku jen sedí a čekají na katastrofu, která jim zboří dům nebo vyhodí do povětří jejich rodiny.“

Ztuhl, otočil se k ní a uviděl vzdorovitou, odhodlanou, tak strašlivě známou tvář, ale už to nebyla tvář dívky, jejíž hlas, vlasy a *jistota* zaplňovaly jeho třídu. Hermiona Grangerová dospěla. Ticho, které zahalilo místnost, dokazovalo jak moc. Odkášlal si, protože pedagog v něm nebyl schopen odejít.

„Pouze bych začal zvažovat, jestli není bláznovství doufat v nějakou příznivou budoucnost, slečno Grangerová.“ Těžkopádně polkl. „Očekávám, že toto by měla být lekce důvěry v můj první dojem.“

„Pokud tomu tak je, pane profesore,“ zašeptala, „co můžeme ztratit?“

Nátlak, nátlak a zaryté čekání na něco dalšího. Nikdy tomu nerozuměli. To vědomí na něj dolehlo, drtilo ho svou vahou, jeho pravda téměř tiše sklouzla do prostoru mezi nimi.

„Dokud si nedovolíte chtít něco každou buňkou svého těla, slečno Grangerová, nemáte co ztratit. Co je to ztráta nebo strach pro někoho, kdo nemá žádnou naději?“

Její ostré zalapání po dechu ho uspokojilo méně, než očekával. Zahleděl se jí do očí zarudlých od pláče, ale plných odhodlání. Rozpoznal v jejím výrazu houževnatost mládí a vášnivou naději, kterou si pamatoval z vlastních dnů strávených intrikami, jak přemoci zlo zevnitř. Co mohla vědět o naději a ztrátě?

Ale zůstal stát na místě vedle ní a prostorem se nesl jen jejich tichý dech. Její slzy kanuly neslyšně, jako kdyby tušily, jak snadno by se mohl zřítit do propasti zoufalství, která ležela na dosah. Nepodívá se na ni. Nechtěl znát ani ji, ani to, co ji tak hluboce zasáhlo.

Nakonec jen s minimálním nakrčením rtů, které naznačovalo, že dospěl k rozhodnutí, zlomil

silnou voskovou pečeť a rozvinul stránky pergamenů napsaných se strachem, v nejistotě a s tím nejslabším závanem možnosti.

Oddělení záhad rozprostírá labyrint svých spirálovitě stočených chodeb pod ulicemi města. Komnaty se navzájem prolínají, lhostejné k zákonům mudlovské fyziky a geometrie. Dokonce i Nedotknutelní, kteří zde pracují a občas i bydlí, neznají všechna jejich tajemství. Některé místnosti jsou nevysvětlitelně prodchnuty legendami.

Jedna taková komnata získala svou pověst díky své neochvějně nepřístupnosti. Její dveře zůstávají pevně uzamčeny a po desetiletí jsou předmětem neustálých spekulací. Jako společenská hra nudících se Nedotknutelných, kteří tipují, co leží za elegantními černými dveřmi. Skrývá se tam dítě mozkomorů? Možná zadržují stvoření tak temná, že nemohou být vůbec vypuštěna na svobodu? Albus Brumbál svým typicky záhadným způsobem rád naznačoval, že místnost neobsahuje nic jiného než samotnou Lásku.

Ale kdyby tomu tak bylo, namítají někteří, proč by i on trval na tom, aby zůstala neustále uzavřená?

Kapitola 2

Tak růžové brýle už mi rozhodně spadly, pomyslela si Hermiona.

Jakékoliv fantazie, které v sobě potají snad kdysi hýčkala ohledně domnělé radosti ze svobodného výzkumu, kdy se zbaví onoho otravného "jdi taky na chvíli ven a bav se", byly beze zbytku rozdrčeny hromadami zbytečných dokumentů pokrývajících celý její pracovní stůl. Ukřutně se nudila a cítila se zoufale zklamaná. Jestli bude muset ještě jednou zbytečně prohledávat nějaké odkazy, říkala si, když odsouvala papíry stranou a zahlížela na kouzelníka na druhé straně místnosti, určitě se zblázní.

Roky ve třídě, kdy sledovala nestabilní kotlíky a uhýbala riskantním kouzlům, ji dovedly k reflexivnímu plnění jeho náročných požadavků. A protože si Snape zřejmě nemohl pomoci a vrátil se zase do role učitele a protože Hermiona se stále ještě učila neucuknout, když se naklonil, aby jí nahlédl do poznámek, možná dobře zvládali probírat se knihami v knihovně, ale pokud šlo o jejich primární cíl, nikam nepokročili. Žádný přečtený dokument nebo výpočet je nedovedly ani o kousek blíž k určení zdroje celosvětového narušení nebo k vytvoření řešení, které by zastavilo zhoršující se katastrofy.

A kromě toho, říkala si, by neměl být její nadřízený; měli pracovat jako *partneři*. Ne že by to z jeho panovačného chování a převzetí vedení šlo nějak poznat – *nařizoval* jí, jak má provádět výzkum a testování. Pravděpodobně nikdy s žádným partnerem nespolupracoval, bručela si pod nos. A pokud ano, zajímalo by ji, kam pohřbil tělo.

Povzdech, který jí unikl, zněl podezřele jako vzteklé zasténání.

"Co je to tentokrát, Grangerová?" zamumlal Snape zpoza komínu knih na pracovním stole.

"Tohle je směšné," prohlásila.

"Směšné?" zopakoval s hlavou stále ještě pohřbenou v obrovském svazku vázaném v něčem, co se nápadně podobalo kůži z hipogryfa.

"Tím, že tady sedíme, nijak nepokročíme," řekla. "A vynechte rádoby chytré poznámky o mně a knihovnách." Zostra se na něj podívala, protože se ve své skrýši za knihou uchechtl. "U Merlina," zavrčela, "odložte to?"

Pozvedl obočí, vzhlédl a sklopil knihu na desku stolu s tichým žuchnutím. Nevypadal dvakrát ochotný jí naslouchat, pomyslela si, ale aspoň ji nezahrnul urážkami. Kdyby měla být upřímná, musela by uznat, že i když se nedokázal chovat jako kolega, nebyl k ní hrubý nebo vysloveně zlý. Vlastně se ten muž naproti ní kromě toho, že byl nesnesitelně panovačný, sžíravě sarkastický a víc než dostatečně chytrý na to, aby ji držel trvale ve střehu, teď jen velmi vzdáleně podobal kouzelníkovi s ostrým jazykem, kterého si pamatovala z Bradavic.

Změnil se i po fyzické stránce. Jeho rysy, které už nebyly vyzáblé a našedlé, změkly natolik, že zdůraznily lícní kosti a ostrou linii brady. Černé vlasy stále vypadaly mastné, ale teď je nosil stažené dozadu, ačkoliv mu jich často pár vyklouzlo ze spony, která je držela. K její zlosti ji tyto pramínky vlasů začaly fascinovat – malé kousky jeho osobnosti uniklé z vězení, nakrátko osvobozené, dokud je znovu nezatlačil zpátky na místo, odkud si dovolily narušit jeho soustředění.

Přemýšlela o tom, jak ho rok ředitelování v Bradavicích nebo blízkost smrti změnil. Merliní, že ji osobně měsíce na útěku ovlivnily, ačkoliv si to až do konce války neuvědomila. Zkušenost

z Malfoy Manor s ní otřásla víc, než jakékoliv předchozí riskování života, otřásla s ní víc, než si připouštěla. Předpokládala, že pro Snapea nebylo hadí kousnutí prvním momentem, kdy byl jeho život v ohrožení, ať už přímo či nepřímo. Nedokázala si vůbec představit, jaké to muselo být žít takhle den za dnem, měsíc za měsícem.

Ne že by se to někdy dozvěděla. Během uplynulých několika týdnů jí nedovolil zapřít jakoukoliv sebepovrchnější konverzaci. Místo toho nasadil variaci svého profesorského postoje a se soustředěným, tajnůstkářským zájmem zaútočil na fascikl dokumentů, který jim přidělili.

Nebylo to jen k uzoufání; vůbec nikam to nevedlo. Hermiona si představovala, že ve Snapeovi konečně najde partnera pro výzkum, se kterým se bude moci potýkat s náročnými myšlenkami, dokud se nedoberou podstaty věci. Doufala, že už nebude žádné hýčkáni pracovních partnerů ve vatičce a nesení veškeré dřiny na svých bedrech. Spolupráce s někým, kdo si vážil vědeckého procesu, by zněla jako sen.

Kdyby tak mluvil s ní, nikoliv na ni. Přála si, aby jí věřil, že bude následovat vlastní myšlenkový směr a představí své předběžné hypotézy a závěry. Místo toho nastolil stejné podmínky jako ve třídě – očekával, že bude následovat jeho vedení, a odmrštil její snahu o další diskuzi o spolupráci. Kdyby tento přístup přinášel výsledky, říkala si, mohla by zvážít, že spolkne svou pýchu, a pokračovat v nastoleném směru bez řečí. Ale jelikož končili v jedné slepé uličce za druhou, nemohla zůstat zticha navzdory Snapeově tendenci odmítat její návrhy a navracet se k jeho způsobu výzkumu. Navíc množství zpráv zvenčí narůstalo a každým dnem se zhoršovaly. Nemohla tu jen tak sedět a nechat ho pokračovat v dodržování plánu, se kterým stále bloudili jen v kruhu.

Stručně řečeno, měla toho po krk.

"Musíme vyrazit do terénu," prohlásila.

"A kam přesně navrhujete, abychom šli, slečno Grangerová?" nadhodil s výzvou v očích a založil si ruce na hrudi.

"Stěží to pro vás bude novinka," odsekla. "Už poněkolkáté tvrdím, že bychom měli navštívit křižovatku, kterou zkoumal Mistr Wu. Žádné z těchto bibliografických šetření nikam nevede. Myslím si, že musíme udělat průzkum na místě."

"Co vás vede k myšlence, že je tam něco ke zkoumání, Grangerová?" zeptal se. "Wu navštívil ley-lines nejbliž Bradavic a následně se choval naprosto... šíleně."

"Kdo řekl, že byl šílený? Písemná zpráva vyznívá -- podivně, to připouštím," pokračovala. "Ale není trochu zvláštní, že nikdo nepomyslel na to připojit také vzpomínku z jeho výzkumu pro prohlédnutí v myslance? Ostatní týmy nepřikládaly ke svým zprávám z terénu vzpomínky?"

Snape prolistoval štos pergamenů po své levici a zastavil se u tlustého svazku. "Ostatní týmy nemají zprávy z terénu," řekl. "Vypadá to, že tyto fascikly jsou primárně teoretické. Náš je jediný, který zahrnuje záznam o výpravě mimo knihovnu nebo ministerstvo."

Hermiona ucítila, jak se jí zrychlil tep. "Dejte mi to--" sáhla pro pergamenech. Pozvedl i druhé obočí a zakýval balíčkem mimo její dosah. Zajímalo by ji, proč má potřebu zacházet s ní jako s dítětem. "Prosím -- mohu vidět seznam vodítek, která prozkoumávají ostatní?" Ušklíbl se a podal jí příslušné papíry. Vytrhla mu je z ruky. "Jestli to uděláte ještě jednou, Snape," zamumlala, "stoprocentně vás přiměju toho litovat."

„Opravdu?“ zahučel.

Vyplašeně se na něj zadívala a pod vlivem záblesku v jeho očích zrudla. On si to užívá...?

"Naprosto." Jejich pohledy se na moment setkaly a tváře jí zaplavila červeň. Rychle se přiměla odtrhnout oči a s nepřítomným výrazem se zahleděla do papírů.

Sakra, Hermiono. Soustřed' se.

Přinutila se vnímat slova na pergamenu a roztržitě si přečetla seznam hypotéz, které prověřovali další týmy Nedotknutelných. "Bezdůvodně spekulativní, vysoce nepravděpodobné, prostě... absurdní," mumlala si pro sebe a zároveň nutila srdce ke klidu a krev, aby opustila její tvář. "Sakra, takové plýtvání časem," zaprskala. "Tohle je to nejlepší, s čím dokázali přijít?"

"Ne, že bychom na to byli líp, Grangerová," odsekl.

"Neříkala jsem před chvílí přesně totéž? Právě proto musíme ven."

"Znovu se ptám – za jakým účelem?"

"Nevím za jakým účelem, Snape. Ale tady se nikam nedostaneme, a nebude na škodu vypadnout a trochu si pročistit hlavu."

Mlčel, takže se připravila na kousavou poznámku, kterou její návrh zamítne a vrátí je k neplodnému bloudění, kterým se zabírali už několik týdnů. Místo toho stiskl rty a krátce si odfrkl.

"Dobře, Grangerová. Pojdme." Nad jejím naprosto omráčeným výrazem se ušklíbl. Okamžitě se zamračila.

"Pojdme," souhlasila. "Do Wilmingtonu. Za orákulem."

/

Z mnoha symbolů magické transformace je Vysoký muž z Wilmingtonu tím nejmysterióznějším. Obrovská postava muže, kterého někteří nazývají Wilmingtonský obr, je vytesaná do křídového svahu Windover Hill v hrabství Sussex a shlíží na městečko, které nese jeho jméno.

Vzhledem k tomu, že se tato památka nachází na jedné z mnoha zdokumentovaných ley-lines procházejících Velkou Británií, je odborníky na energetické linie a geografické anomálie pokládána za prastaré Orákulum a bránu k magickým tokům, proudícím pod zemským povrchem (Farrant, 1995).

Před porážkou Voldemorta v roce 1998 věnovali učenci tomuto místu jen minimum pozornosti.

Následkem toho nepřitáhl nový kruh v obilí, který se v roce 1995 objevil poblíž Wilmingtonu, žádnou pozornost a zanikl tak jako jiné podobné obrazce v důsledku střídání ročních období. Jeho tvar popisovaný jako klasický symbol "jin-jang" se objevil v sousedství starobylého Orákula v době, kdy Voldemort znovu nabyl lidské podoby (Farrant, 1999).

Ačkoliv nebude nikdy objasněno, jaké konkrétní magické toky ho vytvořily, načasování a místo jeho výskytu poskytly vodítka výzkumníkům zabývajícím se nápravou elementární nerovnováhy, která nastala po druhé válce s Voldemortem.

/

Ta postava byla ohromující. Víc než dvě stě stop vysoký, do svahu zářivě zeleného kopce vytesaný obrys gigantického muže, který jakoby stál pevně na zemi a držel v každé ruce hůl.

Přemístili se do lesíka v údolí naproti kopci. Bílý obrys prastarého člověka zářil v poledním slunci. Vzduch byl trochu mrazivý, ale jasné světlo a nemnohé květy už jednoznačně slibovaly příchod jara. Snape mohl skrz chodidla cítit zemské vibrace a píseň postavy na něj volala a zvala ho blíž.

Měla pravdu.

"To jsou hůlky?" zašeptala. Když se zastavila vedle něj, zaznamenal, že se zakymácela, a natáhl ruku, aby ji zachytil.

"Řekl bych, že ano," vydechl, ale nepohnul se, aby pustil její paži. Jak přivykal síle proudění, teplo, které z ní sálalo, ho táhlo k zemi.

Vydali se k postavě vyryté do skály, a jak se přibližovali, proud energie se stával

soustředěnější, ostřejší. Zastavili se na úpatí kopce, jako by obrovi u nohou.

"Přečtete znovu tu zprávu?" zamumlal Snape tiše, protože nechtěl narušit auru halící svah kopce.

Hermiona vytáhla z tašky pergamen. Není toho moc, pomyslel si, ale strohá zpráva byla to jediné, co pro začátek měli. Jakmile se ale stránka rozvinula, začala se chvět. Napadlo jej, že kdyby papír dovedl vnímat, uvěřil by, že je nadšený z rozvinutí právě na tomto místě. Černý inkoust se ve spirále zdvihl z pergamenu a řetěz písmen a slov měnil svůj tvar, dokud mezi nimi v trávě neležela mělká mísa. Runy vyleptané do jejího okraje a mlha vířící uvnitř jim byly bolestivě známé.

"Myslánka," zalapala Hermiona po dechu.

"S takovým typem jsem se nikdy nesetkal," zamumlal. Ale vizuální a magické prozkoumání mísy ukázalo, že je tím, čím se zdála být: myslánkou pro zobrazení jedné konkrétní vzpomínky. Rarita.

"Jak ji aktivujeme?" zeptala se.

"Nevím," odpověděl.

Jako kdyby jí dal svolení vyrazit vpřed ve stylu bezhlavého třaskavce, Hermiona sáhla po myslánce – *impulzivní, nezodpovědná, nebelvírka...* – a on se naklonil, aby se mísy taky chopil – *kdo ví, jaké pasti tam mohou číhat...* – a stabilizoval ji, přičemž ostřížím zrakem kontroloval, jestli na Hermioně nezaznamená známky kletby nebo prokletí.

Opravdu *nesnášel*, když měla pravdu.

Jejich dotek ukončil cílevědomé víření mlhy a z oparu povstala nejasná silueta muže.

Staříčkový čaroděj s vycházkovou holí v ruce stojí při okraji obrovské postavy. Nemluví, jen obchází místo a pravidelně se shýbá, aby se jeho ruce dostaly do kontaktu s půdou.

Vypadá ztrápeně, čelo má svraštělé, kroutí hlavou a vzdychá. Obchází obrys velkého muže stejnými kroky, opakovaně se zastavuje, kleká si na zem, jednou se zavřenýma očima položí tvář do měkké trávy.

V horní části postavy se pokloní a kráčí skrze cosi, co vypadá jako kouzelná brána. Když jí prochází, vzduch se zatřpytí, ale on se nezastaví a pokračuje v chůzi, dokud nedojde k obrovu břichu. Tam se usadí v místě, kde by se, kdy šlo o muže a nikoliv portál, nacházel pupík.

Starý kouzelník, Mistr Wu, sedí se zkříženýma nohama a má rozpažené ruce a zavřené oči. Vypadá to, že medituje. Mělce dýchá a v tom se jeho tělo bez varování jakoby roztaví – ne, přesune se do zvířecí podoby – ale ne jen do jediného tvaru, nýbrž do série polovičních forem, které se střídají příliš rychle, než aby se daly identifikovat. Jsou to zvířata s kožešinou, se šupinami, s peřím... další a další, dokud nečekaně zase nenabude lidské podoby.

Přikývne jako muž, který dostal náročný úkol, jako kdyby naslouchal hlasu, jehož sdělení ho bolí. Tělo se mu chvěje – snad námahou? Ne... není to námahou.

Mistr Wu sedí s hlavou skloněnou k hrudi, ruce zabořené do země, a pláče.

Obraz visel ve vzduchu – pozastavená, zamrzlá vzpomínka. Staříčkový čaroděj vstoupil do mohutné postavy a poklepal na její uzel a portál vedoucí k magickým tokům proudícím hluboko pod zemí. Jestli byl jeho předpoklad správný, pomyslel si Severus, vypadalo to tak, že Mistr Wu dostal instrukce od něčeho – či někoho z magického meziprostoru.

Do čeho jsme to u Merlina zabředli?

"Měli bychom jí dovnitř," zašeptala Hermiona. "Musíme tam jít..."

Přikývl a přál si pro jednou mít v povaze méně mazanosti a více bouřlivosti. Mazanost ho jen pokaždé zapletla do intrik jiných kouzelníků. Vmžiku stála vedle něj a naštěstí přerušila jeho přemítání. Společně vyšplhali do svahu a drali se masivem energie, která se zdvíhala z křídového obrysu obra. Když se přiblížili k hranici dělící je od zdroje síly, Severus zvedl obě ruce – energie působila jako neviditelná zeď. Hermiona ho sledovala a udělala to samé.

Bylo to jako dotýkat se u Ollivandera v obchodě hůlky, která si vás jednoznačně nevybrala. A která vykazovala vůči vašemu doteku výraznou nechuť.

Ale na rozdíl od hůlek ho – je oba, opravil se – magie protékající podél hraniční čáry neodmítla. Bylo to jen – rozporuplné. Instinkt ho táhl k roztřepenému proudu, nejprve setkání s odporem a pak –

- pád do trávy, Hermiona odkulená ze svahu o kousek níž, za pulzující hranici.

Není divu, že Mistr Wu nemluvil, pomyslel si Snape. On sám se mohl stěží hýbat. Později si nedokázal vybavit, jak došel k břichu obra, jen to, že Hermiona už tam byla, měla zavřené oči, seděla v tureckém sedu a prsty měla zamotané do vysoké trávy. Napodobil její pózu, posadil se čelem k ní a snažil si vybavit, jak meditovat. Neklidné myšlenky brzy zachytily rytmus Hermionina dechu, a jak plynuly minuty, i jeho dýchání se zpomalilo, aby odpovídalo tomu jejímu. Postupně se jeho mysl zklidnila, kolébala se v proudu magie plynoucím kolem nich, nad nimi i pod nimi.

Rázem to mohl vidět jasně. Proudly nebyly náhodným tokem magie. Byly výrazné, každý se svým vlastním akcentem a texturou. Každá linka měla unikátní melodii – nebo to, co kdysi bylo melodií, uvědomil si náhle. To, co kdysi muselo znít jako symfonie, bylo nyní v nesouladu, tóny do sebe narážely místo toho, aby se mísily v harmonii; rytmus ztratil pravidelnost a kdysi hladce znějící legato se změnilo ve staccato.

Každá píseň měla svou vlastní tragédii, zlomyslně polámané rytmy – roztrhané zákeřnou magií kouzelníka, který se soustředil pouze na nadvládu. Snape omotaný vírem magie vnímal každý rozeklaný výkřik a lapal po dechu bolestí, když mu stavební kameny jejich světa ukazovaly svá zranění.

Ano, Raddle je rozsápal na kusy naprosto stejně, jako to provedl se svou duší. A navzdory tomu, že to věděli už měsíce, až do této chvíle se to Severuse nedotklo, ne tolik jako tento strašidelný, zoufalý řev vyvěrající z hloubi duše. Ta bolest je tak prastará, pomyslel si. Jako kdyby se ty písně začaly tříštit už kdysi dávno. Zaplavilo ho jejich vědomí a jejich strach a chaos ho rozhodil. Tóny se v panice valily jeden přes druhý a jejich ostré hrany prolévaly krev.

Tady ležel klíč ke kakofonii, která povstala a zahalila svět. Samotné živly se ocitly v troskách; nestabilní, vyčerpané a neschopné vrátit se do rovnováhy.

Napadlo ho, že by se tu mohl ponořit do zoufalství, propadnout mezi těmito střepy své vlastní beznaděje. Ale byla tam i další melodická nit a její vlákna mohutněla dokonce i během Snapova truchlení po boku duší, které doufal, že zachrání. Zpívala mu a on vnímal její sílící hlas, její odhodlané naléhání, že navzdory tomu, jak je jádro tohoto světa rozbité, oni najdou prostředky, jak toto roztržení zahojit. Sáhl po ní; nedokázal si pomoci. Dotek této magie byl pro něj jako balzám, jako příliv naděje v oceánu strachu. Jako ukolébavka.

Brzy ho držela jen vlákna této melodie – *její* melodie, jak rozpoznal s trhnutím. Jen ona ho držela. Jak mohl vedle ní tolik měsíců pracovat a vůbec neslyšet její hlas? Křišťálové tóny změkčily jeho brnění a on se odevzdal rezonujícímu zvuku a teplu, které ho obklopilo. Připadalo mu, jako kdyby mu byla dána životně důležitá součást, o níž ani nevěděl, že mu chybí, která vyvážila důvěrně známé složky a promísila se s nimi.

Společně se vynořili ze srdce země a on si vychutnával vzájemné propojení, i když bylo jen chvilkové. Otevřel oči a byla tam. Viděl, že i ona cítila alchymistické smísení proudů magie a agonii nespravedlivě rozdrčených živelů.

Zlomené srdce světa. A také jeho vlastní.

Spojení se třpytilo ve vzduchu, zpívalo potřebou. Nebyl v tom žádný nátlak. Severus citlivý na donucovací magii tento pocit přivítal. Šlo o dar, dosažitelný jen výjimečně, a on s ním bude zacházet s úctou, kterou si zasloužil.

Naklonila se k němu tak blízko, že už je téměř nic nedělilo. Každá buňka na něj křičela, aby překlenul prostor mezi nimi a uchvátil její ruce, rty a dech tak rozhodně, jako předtím její magii. Ale ozvěny roztřepené písně ho odtlačily zpět; vzpomínky na porušené sliby ho zasáhly jako kopanec do břicha. Kdo ví, jak by mohl poškodit ji a tu jak pavučina tenkou vazbu, která se chvěla mezi nimi, kdyby si dovolil tohle mít a poskytl jejich magii možnost, aby splynula.

Nemohl to udělat, ne jí. Nezáleželo na tom, jak moc si přál zabalit se do její magie, držet ji u sebe co nejbliž, dokud se neupamatuje, jaké to je nebýt zlomený. Byla to jen síla magie, pomyslel si, a za ní houževnatost duše, která by to mohla dokázat napravit. Ale melodie, které ho stěží provedly nekonečnými dny strachu a bolesti, byly příliš slabé. Zůstaly jen ostré hrany a vytrvalost, kterou si desetiletí budoval.

Jen ještě okamžik, jen chvilku si to ponechá, a pak půjde. Dozvěděli, co potřebovali – zbytek mohli rozmotat na ministerstvu. Potom, později zastrčí tuto vzpomínku na ni do nějakého posvátného, skrytého koutku a ona zůstane v bezpečí před ostrým břitem, který se mu nikdy nepodařilo otupit. Navzdory svému odhodlání se k ní stejně téměř naklonil, ale pak se odtáhl s tím nejupjatějším výrazem, jaký si dokázal nasadit. Se zamumláním slov rozloučení – doufal, že dostatečně odtažitých – vstal a na podlamujících se nohách vykročil ze třpytivého magického uzlu.

Nezpůsobí žádnou újmu. To bylo to nejlepší, v co dokázal doufat.

/

Magická proudění, jako ty u Velkého muže z Wilmingtonu, byly identifikovány už za dob Merlina a Nimue a od té doby mapovány po celém světě (Farrant, 2003). Magická jádra jsou určena k rozvinutí na křižovatkách těchto proudů magických sil a považována za prapůvodní studnici, ze které prýští charakteristický tok přirozeného světa (Farrant & Brownová, 2006).

Kontakt s takovými uzly a přidruženými kruhy v obilí – např. ten ve tvaru jin-jang objeveném v roce 1995 – které se na křižovatkách ley-lines objevují, způsobuje nárůst magické energie, obsahující cosi jako neomezený magický potenciál. Historické popisy zaznamenaly příběhy bezskrupulózních čarodějek a kouzelníků, kteří se pokoušeli tuto magii spoutat, aby rozšířili svou magickou moc (prostřednictvím magického vlivu nebo výzbroje),

nicméně správně vyvážené křižovatky tento druh zneužití nedovolily a tyto pokusy skončily pro ony magické osoby katastrofou (Kratiknot, 2006).

V případě kladných záměrů pro navázání kontaktu s uzlem je ale známo, že vyvolává přímé a nepřímé propojení s Orákulem, které se nachází na protínajících se proudech magie. Podobně jako u všech věšteckých magií je forma zprávy přizpůsobena příjemci a je ponecháno na něm, jak ji bude interpretovat (Trelawneyová & Brownová, 2007). Přestože existuje jen málo záznamů o fenomenologii uvnitř uzlu; těch několik osob, které vystavení těmto magickým energiím zažily, popisuje následující období jako jeden z významných osobních otřesů a případných transformací (Trelawneyová & Brownová, 2007).

/

Bez ohledu na to, jak moc Hermiona přikládala do krbu, knihovna zůstávala ledově studená.

Zabalená do vrstev oblečení s vlněnou příkrývkou kolem ramen se krčila na zde umístěné pohovce a tenká knížka *Dary zvěromágství* dokázala jen o málo víc než bránit jejím rukám v naprostém ztuhnutí.

Taková pitomost.

Týdny po jejich návštěvě Orákula byly nepříjemné. Dokonce ani teď nedokázala pochopit, jak se mohla z uzlu vynořit s takovou energií a jasným cílem, když on se rozhodl otočit na

podpatku a odejít. Že by si mylně vyložila úmysly jeho magie, syrové a natahující se k ní, a absolutní správnost a obnovu síly, která ji naplnila, když se jejich magie promíchaly?

Tehdy, říkala si, si byla tak jistá, co jí Orákulum ukázalo. Ale teď byly vzpomínky na ono ráno jen nejistým vodítkem.

Jakmile prošla kouzelnou bariérou, namířila si to těžkým vzduchem do středu obra, posadila se do tureckého sedu a čekala. Zavřela oči a zabořila ruce do bujné trávy. Rozdrcené rytmy živlů se volným pádem hroutily do svého středu. Vycítila stužky magie, nechala se jimi nést a ony plynuly jako drsná kouřová řeka. Téměř nepostřehla, kdy se začaly měnit, tak byla zaujatá jejich éterickým tancem.

Průsvitné prameny vířící v kolébce Země připomínaly nepovedené pokusy, které uprchly z prvních hodin přeměňování. Přízračná stvoření – poraněná a šílící potřebou najít a udržet si svůj tvar. Místo toho se staly potrhanými proudy vody a světla nemajícími cíl.

Nikdy takovou bolest zažila. Ani v nejhorších dnech války. Ani když necítila nic než ostrý hrot nože na svém krku a poté pálení cruciatu. Ne, tohle nebyla jen bolest; tohle byl zmrzačený tlukot srdce celého světa.

Musel tam někde být, kam by zmizel? Nemyslela si, že by toho dokázala víc snést o samotě. Proudů a jejich tvary musí být klíč, říkala si, ačkoliv netušila jaký. Našel ji první. Natáhla se k němu a jeho já vybuchlo magií jako výkřik uprostřed noci. Když se jejich magie spojily, ozvěny toho, co cítil, se rozezněly éterem. Zvuk? Možná neviděl mlhu, pomyslela si. Viděl ta stvoření, která se snažila získat tvar? Rozuměl tomu, co jim ta éterická zvířata potřebovala sdělit?

Jakmile se přivaly jejich magie navzájem našly, prudký tok se zmírnil. Mlžná stvoření vydechla úlevou. A pak bílý šum proudící magie protrhl unavený hlas starého muže. Nemohla mluvit – jen se ponořila do rytmického pohybu magie, podobající se zklidňování rozbouřených vln.

Jako kruh, který nemá začátku ani konce, neexistuje jin bez jangu, temnota bez světla, den bez noci. Uzdravte rozbité nádoby; pospojujte střepy rozptýlené větrem. Srst a šupiny, ploutev a peří, krunýř a krev krouží až do času ohně, kdy se Nebe a Země zhojí ve svornosti kotlíku a ohně.

Slova Orákula nasycená energií proudů jí zvonila v uších a ona se vynořila z nádrže propojených magických sil. Byl tam a vypadal stejně ohromeně a udiveně jako ona. Spojení mezi nimi bylo teď hmatatelné, třpytivá, životně důležitá energie, dříve neviděná. Nebyla... nová. Nebyla ani stará, jen zkrátka... byla. Jako něco všudypřítomného, leč přehlíženého. A spolu s tímto poznáním přišlo i další. Hluboko v jejím nitru se znovu rozhořel spící plamen – dlouho opomíjený, nyní přikrmený a znovu ji rozehvívající. Nevšimla si jeho nepřítomnosti – jak absurdní, jak slepé.

Podívala se na Snapea. Vlasy se mu uvolnily ze spony, od větru zarudlé tváře mu propůjčily neobvyklou auru zdraví. Uvědomila si, že byla k síle těch očí slepá. Co jí bránilo ponořit se do tekutého sametu jeho hlasu nebo sáhnout po ocelovém ostří jeho intelektu, když byla příliš utopená v myšlenkách? Žíznila po něm. Jak si mohla nevšimnout, že je tak vyprahlá?

Musela se ho dotknout, zašeptat mu své nové poznatky do kůže, vybavit si uklidňující vyváženost, když se jejich magie promísily. Mlčel a jeho trhané dýchání bylo ve větru sotva slyšitelné. Dokonce i se zavřenýma očima cítila, jak jí jeho tělo zpívá, volá ji, aby se posunula blíž, aby stvrdila jejich spojení a ukotvila jejich magii.

Ten tah byl ohromující; dobře věděla, že než zcela podlehnou, měli by porozumět, čemu dovolí vtáhnout je dovnitř, ať už je to cokoliv. A přesto – ublíží jí, když se ho na okamžik dotkne? Když se na ni podíval, zalapala po dechu – stejnou měrou z něj vyzařoval hlad a zbožňování. Dýchal povrchně a oči měl do široka rozevřené... vypadal jako zamrzlý v čase, stejně jako ona, která čekala a doufala, že potvrdí to, co věděla. Naklonila se k němu a v reakci na tichý šelest, se kterým se konečně pohnul, se jí zrychlil tep.

Při té vzpomínce se otřásla stejně, jako před několika měsíci na onom kopci. Tentýž kouzelník, jehož magie v ní zažehla plamen, který se obávala, že bude hasit už věčně, kouzelník, jehož oči na ni hleděly jako na ztracený, ale nikdy nezapomenutý poklad, se zvedl z bujné trávy, jako kdyby se nemohl dočkat, až opustí jakousi nepříjemnou záležitost.

Beze slov sledovala, jak vstal a prošel očarovanou hranicí, aniž by se ohlédl. V šoku nebyla schopná odpovědět, když na hraniční čáře jen přikývl a prohlásil: "Domnívám se, že tady jsme hotovi, slečno Grangerová."

Trvalo hodiny, než se přinutila ho následovat.

Neplakala od toho dne, kdy její slzy skanuly bez povšimnutí a pohltila je země, jejíž vlastní zranění způsobilo, že se v porovnání s ní cítila bezvýznamná. Ale často zažívala nutkavý pocit, který slzám předcházela, a pokaždé ho bezohledně odsunula do pozadí. Měli nutnou práci, a ať je zatracená, jestli dovolí, aby ji vykolejil.

Uplynuly týdny a tehdejší zážitek mezi nimi ležel jako kámen, jako cosi nevysloveného. Hermiona by to možná považovala za obzvlášť živý sen, ale jejich debaty potvrzovaly, že Mistr Wu podle jejich názoru skutečně určil zdroj magického narušení. Diskutovali o důležitosti částečných zvěromágských podob, které na sebe Wu vzal, a mlžných zvířecích tvarů, které Hermiona dle svých slov viděla probíjet si cestu proudem magie. Analyzovali esoterická slova Orákula, ale napětí mezi nimi ztěžovalo zkoumání jejich možných významů. Nedokázali se začít zabývat skutečností, že se Wu přeměnil do toho, co Hermiona považovala za zvířecí tvary, které viděla, jak se snaží formovat pod povrchem. Izolování od okolí a jeden od druhého se točili v kruhu.

Konkrétní důkaz o tom, co Voldemort roztříštil, jim poskytl jen malý náhled na to, jak to napravit. Stupňující se zprávy zvenčí po jednom či dvou dnech nevysvětlitelného klidu spolu s jejich nevyřčenou potřebou je rovněž ničily – Snape se ponořil do studia čínské filozofie a literatury ve snaze rozluštit, co Orákulum znamenalo; ona se pokoušela o přeměnu, která se jí vůbec nedařila už od doby, co se rozešla s Ronem. Jeden nikdy neví, říkala si. Možná kdyby zvládla zvěromágskou přeměnu, i když by šlo jen zlomek výkonu Mistra Wu v uzlu, třeba by dávala slova Orákula větší smysl.

Jejich dny byly naplněny výzkumem v knihovně a v laboratoři a praxí – především samostatnou, přemítala Hermiona. Jak týdny ubíhaly bez jakéhokoliv pokroku, který by vedl k zvěromágskému posunu, stávala se rozmrzelejší a občas zuřila. Na hodinách přeměňování měly její tabatěrky aspoň ocásky, a to byla teprve začátečnice.

Snape byl naopak čím dál klidnější, postupem času dokonce až děsivě. Možná by měla projít jeho materiály a on by mohl zkusit osvobodit z vězení své zvířecí já, pomyslela si s hlasitým odfrknutím, které jí od něj vysloužilo zmatený pohled. Nikdy o tom nemluvili, ale sdíleli nesporné porozumění, že jeho přeměna do laně je až úplně poslední možnost.

Možná šlo o vedlejší efekt jeho nově nalezeného klidu, nebo třeba něco ohledně nového "důkazu", na jehož přečtení z její strany trval, ale v poslední době začal Snape vytrvale navrhopat a posléze ji přesvědčovat, že důvody jejich těžkostí s přesunem souvisí s její izolací. Uznávala, že navzdory jejich pracovnímu partnerství pracují na úkolech v relativní samotě. Pokud šlo o Hermionu, nedokázala snést, aby s ním těsněji spolupracovala a zároveň odolávala své nově objevené touze po blízkosti. Ale jak týdny plynuly a ona soustavně selhávala v dosažení přeměny, její podrážděnost se stupňovala, cesta k výbuchům hněvu byla kratší a nálada nepředvídatelnější.

Ale proč by měla navzdory letnímu vzduchu venku zmrzat uvnitř, říkala si, když si přitahovala deku blíž k tělu, bylo záhadou. Bezprostředně po jejich cestě do Orákula jí bylo tak horko. Ale oheň, který ji zahříval v uzlu, zřejmě dohořel – zůstaly po něm jen ostré jiskry, které opakovaně vybuchovaly coby připomínka. Možná nastal čas na výlet někam, kde je tepleji a vlhčeji. Jak mohla čekat, že se v chladné suché kamenné místnosti přemění na vydru? Nebylo divu, že nedosáhla vůbec žádného úspěchu?

Hermiona vyskočila na nohy a přikrývku odložila na pohovku. Poté vyrazila z místnosti, aniž by věnovala Snapeovi – jehož hlava byla jako obvykle zanořena do nějaké knihy, větší než bylo zdrávo dokonce i na její vysoké standardy – jediný pohled. Na rovinu, nejspíš si vůbec nevšiml, že zmizela.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Existující protokoly o kontaktu člověka s uzlem obsahují omezené popisy jednotlivců, kteří se přiblížili Orákulu, ale žádné detaily o dvojicích (Kassandra, 550). Až do doby usilovné nápravy situace po druhé válce s Voldemortem nebylo známo, jak by párové vystavení mohlo ovlivnit jeho účastníky či samotnou kouzelnou energii (Trelawneyová, 2007).

Historické záznamy naznačují, že magický vliv uzlu posiluje přirozené léčebné a vývojové tendence a nabízí síť síly a podpory systémům, které by jinak mohly být maximálně přetěžovány. Učenci předpokládají, že při vystavení dvojice

dodávají dynamické vlivy jin-jang energií další vývojové impulzy. Usuzují, že trajektorie, které by jinak byly lineární, budou kruhové, usilující o vyrovnanost s přirozenými silami každého z partnerů, poskytující zdroje a ovlivňující jejich vzájemnou rovnováhu (Wu & Te, 2007).

Stručně řečeno, vystavení dvojice energiím uzlů zintenzivňuje to, co mnozí učenci považují za zdravý, magický vliv jedné osoby na druhou – a činí konkrétním to, co je ve většině případů stěží naznačeným a viditelným procesem.

/

Tmavýma očima ji zpoza barevné kopie *I-tíng* sledoval a poté se usmál. Jeho výzkum přinesl dobré výsledky, i když ona ho stále odmítala vyslechnout. Labyrint filozofie a teorie, kterým se probíral, konečně začal dávat náznak smyslu.

Minimálně mu přinesl přání opustit knihovnu a vydat se ven na procházku.

Jezera byla v tuto část roku příjemná. Možná by se mohl okolo jednoho ze svých oblíbených projít.

Kapitola 3

Paprsky letního slunce pálily a nijak se neohlížely na mladou ženu, která stála na břehu blátivé vody.

V horkých dnech, zejména v tísnivém horku takového dne, jako byl ten dnešní, mohly i kalné hlubiny bradavického jezera sloužit coby místo k ochlazení. Ale čarodějka se založenými rukama a zamračeným obočím se nezajímala o chladivou koupel, ani o stoupající teplotu, dokonce ani o zatuchlý zápach stojaté vody u břehu.

Místo toho soustředila pozornost na své nohy. Úplně obyčejné, jednoznačně lidské nohy pokryté zcela normální kůží, trvajících – nebo přesněji stojících si neústupně na tom, že odmítaly být čímkoliv jiným než nohama.

„Pche!“ zamumlala a ucukla, když se po podrážděném kopnutí její bosý prst střetl s kamenem pokrytým mechem.

„Okouzlující,“ protáhl hluboký hlas. Nelibost z jeho nevídaného objevení signalizovala nejen čarodějčina napjatá šíje.

„Kdo se vás ptal, Snape?“ vyštěkla a téměř se po něm ani neohlédla. „Myslela bych, že máte důležitější věci na práci, než mě sledovat--“ dodala a pohmožděnou nohou sešlápla mech na kameni.

Selhala.

Znovu.

„Ale tohle je tak zábavné, Grangerová,“ uchechl se. „Vaše paličaté trvání na tom, že to provedete sama navzdory důkazům--“

„Vzhledem k tomu, že většina těchto takzvaných důkazů pochází od vás,“ nafoukla se, „promiňte, že neskáču radostí při vyhlídce, že se při pokusu o přeměnu z člověka do zvířete svěřím do vašich zcela jistě nepoměrně *schopnějších* rukou.“

„Klíčové je ono slovo *pokus*, že ano?“

Otočila se, aby k němu stála čelem. Tváře jí hořely.

„Vy máte co říkat. Co takhle to zkusit sám?“ přimhouřila oči, a když mlčel, znechuceně si odfrkla. „Ne? Nechcete cítit, jak váš Patron získá pevnou podobu? Nu, pak to vypadá, že nemám jinou *možnost* než do toho jít sama.“

Pozvedl obočí. „S ohledem na to, že si stále nejsme jisti, jestli je dosažení zvěromágské přeměny pro ty anomálie relevantní, raději bych se vyhnul... pokoření, pokud to dle vašeho názoru vyjde nastejno.“

Na okamžik to vypadalo, jako kdyby ji jeho pokoření a, dejme tomu, také odstranění něčeho z jeho pravděpodobně vysoce ceněného vybavení aspoň trochu potěšilo. Ale ta představa jí zvedla náladu jen krátce, vzápětí se její výraz zkroutil do grimasy frustrace. Sesunula se do pošlapané trávy a její povzdech zněl jako únik vzduchu z prasklého balonku.

„Nemělo by to být tak složité, proto mi tak hrozně vadí, že nedokážu přijít na to, co je špatně,“ zavrčela.

Popošel blíž. *Snažil se nad ní tyčit nebo byla jeho přítomnost iritující sama o sobě?*

„Stíníte mi, Snape," zabrblala, ale on neuhnul ani pohledem.

„Vaše trápení je srdcervoucí," řekl. „Nicméně je i nepodstatné. Jsem v tomto projektu vaším *partnerem*, Grangerová."

„Partnerem? Tak byste popsal své chování v nedávné době?" Hlas měla ostrý a v duchu proklínala horké slzy, které ji zahlcovaly. „Pokud byste přestal být tak zatraceně tvrdohlavý, možná bychom dosáhli nějakého pokroku," zamumlala. Jestli pracovat s ním před návštěvou uzlu bylo obtížné, teď se choval prostě nemožně.

„To je to, co jsme, Grangerová," zamračil se na ni a ostentativně ignoroval její výbuch. „Ať se vám to líbí nebo ne." Letní vzduch okolo nich jiskřil a ona odvrátila pohled. Nehodlala riskovat, že se ponoří do těch bezedných očí, a počítala, že by nedokázala snést, kdyby on odvrátil zrak jako první.

Vyškrábala se na nohy. „Pak předpokládám, že bych se měla vrátit k práci a zjistit, proč nedokážu zvládnout přeměnu, na kterou přišli tři páťáci. Bez pomoci."

„Grangerová," přerušil ji ostrým hlasem. „Vy jste zarputilá schválně."

„Nejsem."

Zamračil se a ji napadlo, kdy se z ní stane tak útočná a tvrdohlavá osoba, jakou je on.

„Skvělé. Pokročila jste od batolete k puberťákovi. Moje *oblíbená* fáze."

Naštvaná sama na sebe ohrnula ret a rozmrzele sáhla po okopané botě, kterou jí podával.

Partneři. To zrovna.

/

Tak jako mnoha transformačním magiím byla i přeměně člověka do zvířete, označované jako „Zvěromágský trik“, věnována jen minimální vědecká pozornost a to navzdory zdokumentovaným důkazům, že kouzelníci odborníci dosáhli transformace již ve 13. století a s neoficiálními popisy změny tvaru se setkáváme v ústně předávaných tradicích u kultur datovaných výrazně dříve (Aesalon, 200; Clodne, 10).

Východoevropské vzdělávací příručky popisují magický proces jako komplexní, statický a nezávisle dosažitelný (Wu, 1945), ale v dochované literatuře není popsán žádný systematický výzkum, který by tato tvrzení podpořil. Vědci se domnívají, že složitost metody a nezbytná vrozená magická síla čarodějky nebo kouzelníka, kteří se o přeměnu pokoušeli, vytvořily přirozené limity počtu těch, kteří uspěli, což vysvětluje dosti krátký seznam registrovaných

zvěromágů v kterémkoliv století (Popletal, 2003).

A vskutku, do kataklyzmatických následků druhé války s Voldemortem se nedostatek registrovaných zvěromágů setkal jen s malým zájmem akademických a vládních badatelů (Popletal, 2003). Přeměna člověka do zvířete byla považována za esoterické umění praktikované těmi, jež jeden z významných vědců popsal slovy: „Příliš volného času a málo rozumu v hlavě.“

(Křiklan, 1990). Někteří se domnívají, že toto – a podobné odmítavé postoje – přispělo před druhou válkou s Voldemortem k nízké míře oficiální výuky na evropských školách čar a kouzel (McGonagallová, 2005).

Až do chaotických let následujících po této válce trpěla zvěromágská magie jak vědeckým, tak praktickým přehlížením.

/

Studený vzduch jejich podzemní knihovny jí ochladil kůži, zrudlou horkem u jezera a pocitem marnosti z dalšího neúspěšného pokusu o přeměnu. Ten tedy měl nervy, sledovat ji, pomyslela si. Proč si myslel, že nitrozpyt zvýší její šanci na úspěch, jí bylo záhadou. A protože nebyl ani trochu přesvědčivý, bez ohledu na předpokládaný důkaz neměla v úmyslu dovolit mu dostat se do blízkosti jejích myšlenek – ne, když vzpomínky a sny o něm číhaly v každém zákoutí a skulině její hlavy.

Rozhlédla se po sdíleném pracovním prostoru. Přeplněné stoly zavalené knihami a

nedokončenými blikajícími výpočty pro věštění z čísel vytvářely dojem důležité rozpracovanosti. *Spíš iluzi*. Nicméně to bylo příjemné místo pro únik před frustrací, pomyslela si Hermiona, když odhodila otlučené přenášedlo na nejbližší stůl. Otočila se k hromadě napůl vyřešených rovnic, přičemž se pohybovala co nejrychleji, ale tak, aby to nevypadalo jako útěk. Bylo toho tu dost, co vyžadovalo její pozornost.

Perfektní.

„Počkejte chvíli, Grangerová.“ Snapeův tón nepřipouštěl nesouhlas. Měla to vědět, povzdechla si.

„Proč? Není o čem diskutovat. Jsem zcela evidentně neschopná přeměnu provést.“ Nedokázala zabránit, aby se jí netřásl hlas.

„Přestaňte. Hned teď,“ nařídil jí ostře. „Posadíte se a probereme to. Nebudete přede mnou utíkat jako malé dítě.“

„Neutíkám,“ zamumlala.

„Tak mi vysvětlíte, proč pokaždé, když se zmíním o spolupracující magii pro dosažení zvěromágské přeměny, dáte se na útěk a hledáte, kam se schovat?“ probodl ji pohledem.

Hermiona se ošila.

„Jen zkrátka nevěřím, že je to nutné,“ odmítla se mu podívat do očí. „Jsem si jistá, že když Potter, Pettigrew a Black pracovali na zvěromágské přeměně, tak nitrozpyt nepoužívali.“

„To je irelevantní. Naše situace je zcela odlišná a vy to víte. Třem nebelvírským páťákům jejich mozky nezatěžovalo nic, co by zasahovalo do provádění přeměny. Byli si tak otravně jistí sami sebou a arogantně přesvědčeni, že jejich místo ve světě před nimi leží jako na dlani, takže s dostatečnou praxí uspěli.“

„Naznačujete, že nejsem dostatečně sebevědomá, abych toho dosáhla sama?“

„Ne, Grangerová,“ zavrčel a vydal se k místu ve stínu dveří do laboratoře, kde stála. „Naznačuji, že na to, abyste snadno zvládla přeměnu, máte příliš komplikovanou mysl. Potřebujete partnera, který by vás zaměřil a ukotvil.“

Když se přiblížil, ucítila teplo jeho těla a zachvěla. Záchvěv jeho rtů jí řekl, že si toho všiml, a když stanul těsně u ní, zadržela dech. „Jen bych rád věděl... Hermiono--“ sametový hlas si pohrával s nuancemi jejího jména, „--co přede mnou ve své hlavě tak zoufale skrýváte.“

Vychutnával si chuť jejího jména na jazyku. Díky rokům praxe, kdy využíval svůj hlas a intonaci k dramatickému účinku ve třídě, znělo její jméno z jeho úst jako pohlazení. Šlo o malý luxus, který si dovolil, intimita, kterou by si mohl uschovat, aby ho hrála v chladném tichu noci v prázdné posteli.

Co přede mnou ve své hlavě tak zoufale skrýváte, Hermiono?

„Nejde o zoufalství.“ Ale její hlas zněl slabě a on měl příliš mnoho zkušeností s proklouzáváním mezi stíny, než aby nepoznal, že něco tají.

Stál k ní takhle blízko poprvé od onoho rána ve Wellingtonu a cítil, jak se chvěje. Nebylo těžké pochopit, proč se mu dlouhé měsíce vyhýbá. Dělal, co mohl, aby jí to usnadnil, aby ji zbavil závaží touhy, které stěží dokázal nést. Nepřál si, aby žila s nevyřčeným strachem z toho, že on prahne po něčem, co mu ona nemůže dát. Nechat ji odejít, aniž by se zatěžovala iracionálním a ztraceným srdcem Severuse Snapea, bylo to nejlepší, co pro ni mohl udělat.

Věřil, že nemá jinou možnost. Vzpomínky na události v Orákulu v něm byly dosud živé a on strávil celé týdny snahou vyhýbat se jakémukoliv kontaktu s ní, který by mohl probudit spícího draka v jeho nitru. Nedůvěřoval si, že by dokázal přestat hrůzu a odpor, který by v ní dle jeho přesvědčení vyvolalo spatření přílivové vlny touhy, kterou uzel odkryl.

Ale teď po měsících od společného ponoření do elementárních proudů ho materiály, které studoval, přivedl na myšlenku, jestli možná něco důležitého nepřehlédli. Pojmy, se kterými se v rukopisech potýkali, zněly cize a on se ještě necítil dostatečně silný v kramflecích, aby je dokázal přesně aplikovat. Jenže oni si nemohli dovolit nic přehlédnout, ne v situaci, kdy s úkolem, na kterém pracovali, byl spjat osud kouzelnického světa.

Šlo jen o náznak, přiznával v duchu. Přemítání o amorfní alchymii látek vyvolané jen jejich vzájemným působením a vzpomínka na ohromující sílu jeho magie prolínající s tou Hermioninou, když se po sobě natáhli v proudech země – to byly jeho předběžné orientační body na tomto nezmapovaném území.

Rovněž neškodilo, že v posledních několika týdnech došlo k nevysvětlitelnému poklesu strachu, který mu svíral útroby déle, než si pamatoval. Cítil se smířeněji ohledně toho, co bylo, co ztratil a jakému neznámu bude čelit příště. Byl připravený, měl naději. Ale nechtěl na ni tlačit, dokud si nebyl svou teorií jistý, jenže tohle mohla být jeho jediná šance. Pokud ho tak blízko pustí.

Kromě toho šlo o lákavou příležitost, jak k ní zkusmo proniknout, kterou nemohl propásnout.

Byla nervózní, a než mu stihla znovu vyklouznout, zvedl ruku a pohladil ji po tváři. Při zásahu bílého tepla, které mu proniklo do krve, se prudce nadechl; dotek ten neznámý oheň v jeho těle ještě přiživil. Jediný pohled na její zrudlou tvář a věděl. Také to cítí, pomyslel si a srdce se mu rozbušilo. Začala dýchat mělce a on si stěží dokázal vzpomenout, co musí udělat.

„Dovol mi to,“ zašeptal ve chvíli, kdy svou zarudlou tvář opřela o jeho dlaň.

Zvedla k němu dosud sklopený zrak, poprvé po mnoha měsících. Viděl v jejích očích záblesk ostražitosti, ale ten zmizel a pak-

Připadalo mu to jako otevírání dveří, vypuštění horkého vzduchu, a oba zavalila kaskáda obrazů.

Byl tam. Tu soustředěný na choulostivou rovnováhu, uhlově černé vlasy svázané vzadu odhalovaly hrdé linie jeho profilu dané tvarem lícních kostí. O kousek dál pohlcený čtením a jinde zas sršící energií, když s paličkou, hmoždířem a syrovou silou svých rukou a materiálů testoval nějaký nápad.

Bez dechu chvíli setrval u vzpomínek, které uvolnila, a pocítil jásavou záplavu naděje, jako při zalévání sazenic, u nich byl dlouho přesvědčený, že jsou příliš suché, seschlé a nikdy nezakoření.

Nebyl si jistý, co hledá, ale okamžitě poznal, když to našel.

Modrá obloha za kamennou zdí útesu se koupala v zrcadle jezera. Na skalnatém břehu ležel zašlý kotlík, suchý a prázdný. Vedle něj se nacházely úlomky naplaveného dřeva rozetnuté ostřím stříbrné sekery. Mezi tím vším stál bílý tygřík, hnědé oči doširoka rozevřené a nerozhodné.

Snape na břehu zaváhal, vzduch kolem něj ztěžkl. Měl podivný pocit, že už tu někdy dřív byl, ale to nemohl, ne uvnitř její hlavy. Podíval se na malou tygřici, která ho sledovala, lenivě a nenuceně. Po dlouhé době nahrbila hřbet a ospale se protáhla, jako kdyby si po dlouhém spánku uvolňovala neznámé tělo.

Najednou až v kostech vycítil pochopení, co musí udělat. Zvedl ruku směrem k vodě a ponořil se do vnitřního spojení mezi prouděním ve svém nitru a třpytícím se jezerem.

Nevnímal jen vodu. Mohl slyšet, jak kotlík v jeho krvi zpívá. Asketismus a lhostejnost nádoby mu byly bolestně povědomé, jak tam opuštěně ležela, s cenou často určenou jen svým obsahem. Ale dodá to, co bylo potřeba; nyní může. Nejdůležitější součástí kotlíku byl konec konců ten prázdný prostor v něm. Mávnutím ruky ho vyhladil a plnil ho čistou vodou, dokud nepřetekla a nezmáčela kámen pod ním.

Mládě sledovalo, jak se do vyprahlé skály vsakuje přetékající voda. Několika kroky popošlo ke kotlíku, ke sladké vodě coby požehnanému daru. A když sklonilo svou půvabnou hlavu, aby se napilo, Snape ucítil, jak se Hermionino tělo plní energií, která, jak si teprve teď všiml, pro ni byla vzácností. Přes filtr její mysli vnímal, jak jí tekutina napíná svaly a šlachy, jak se kosti a klouby přesouvají, jako kdyby se její tělo rozpouštělo.

A přeměňovalo.

Do elegantního bílého tygřího mláděte.

Hermiona-tygřík stála u nohou vysokého muže a škrábáním tlapek se dožadovala, aby ji zvedl z kluzké kamenné podlahy.

Zima.

Hermionina mysl v tygřím těle registrovala skutečnost, že se přeměnila, že je jí zima a že přímo před ní je zdroj lahodného tepla. Nepatrný kousek tahal za člověka uvnitř tygra jako za přadénko vlny, které by možná byla zábava honit, ale nemohla se s tím zdržovat, když ji tlapky studily jako led. Místo toho skočila vpřed, trochu uklouzla a otřela si chlupatou tvářičku o černou postavu před sebou.

Mmmrr... Hřřřeje.

Hermionina mysl v tygřím těle vzala na vědomí, že tygři očividně předou.

Rovněž vzala na vědomí smyslnou sílu rukou, které se natáhly, aby ji zvedly. Bylo v pořádku to těm rukám dovolit, neupustí ji. Hladily ji, drbaly její zářivě bílou srst a vyvolávaly v ní pocit blaženosti. Horká ústa jí cosi šeptala do ucha, závany dechu jí způsobovaly brnění po těle.

Dokázala se soustředit jen na rytmus slov, kterým skoro nerozuměla; ale Hermiona-tygr rozpoznala melodii a tak si rovněž broukala. Přizpůsobila se tvaru jeho těla, uvelebila se mu na hrudníku a měkkou hlavu mu zasunula pod bradu. Chvěla se spolu s hlubokými vibracemi z jeho hrudi, tulila se co nejbliž a vychutnávala si dotek jeho rtů na své hedvábné srsti. Tak dlouho jí trvalo se dostat ven a ona byla tak unavená.

Ano. Přředeš.

Teď se hýbal, pomyslela si vzdáleně, a měl svižnou chůzi. Napůl ve spánku uvažovala, že to musí být dospělý, sebevědomý tygr.

Ne, žádný tygr.

Kouzelník.

Ona byla tygr.

Počkat, ne, ona nebyla tygr, byla čarodějka, ale teď byla tygr.

Rozrušeně se mu zavrtěla v dlaních.

Ale dlouhé prsty ji hladily a ústa vydávala ty nejkrásnější uklidňující zvuky a mumlala cosi, co možná znamenalo: „Přestaň myslet," dokud konečně neusnula, uvelebená v jeho náručí.

Probudila se, dezorientovaná, v jeho objetí.

A s úlekem zaregistrovala, že i ona má ruce.

Takže se přeměnila zpět.

Trhla sebou, když si uvědomila jejich pozici – leželi spolu natažení na pohovce v knihovně, ona přitisknutá k němu, on paže pevně ovinuté kolem ní, třebaže spal. Zápasila s protichůdnými pocity, které se v ní rozpoutaly. Ještě nezapomněla na noci strávené sněním o tom, jak se nachází právě v této poloze, a když se teď této chvíle dočkala, nechtěla ji promarnit. Tolik týdnů odtažitosti – sice iniciovaných z jeho strany, ale připouštěla, že ona v ní pokračovala i poté, kdy jí nabízel, že napraví bolest, o níž musel vědět, že ji způsobil.

Povzdechla si a přejela rukou po Snapeově rameni, dychtivými prsty pohladila pramen vlasů uvolněný ze spony, která mu obvykle zabraňovala padat do tváře.

Pronikl skrz, pomyslela si kajícně, a měl pravdu. Vytrval i přes její odpor. Kouzelník, který ji k sobě tiskl i ve spánku, se stěží podobal tomu, který ji nechal o samotě slepotat trosky magického spojení a síly, která, jak věřila, byla jejich společným bohatstvím. Zvažovala, co během těch dlouhých osamělých týdnů způsobilo změnu v jeho uvažování a co dalšího mohla ještě za zdmi své pevnosti promeškat.

Tiché okamžiky plynuly a ona znovu zadřímala. A pak v polospánku ucítila, jak po ní sáhl, ucítila, jak jí položil dlaně na tvář a dotkl se svými ústy jejích, váhavě, opatrně a poté divoce s nespoutanou potřebou.

Možná znovu sní, myslela si jako v mlze, když jí zapletl prsty do vlasů. Ztratila se v jeho polibku; v jeho rtech, drzých a naléhavých, jimiž ji pohltil a naplnil zároveň. Její tělo tonulo v touze, horkost se jí šířila útroby, a když zasténal potěšením, ona sama se rozpouštěla dotekem jeho rukou a zvukem jeho hlasu.

„Hermiono,“ vydechl chraptavě. Touha v jeho hlase jí projela ještě intenzivněji než jeho vášeň, vytrhla ji ze spánku a roztránila maličký zbyteček její netečnosti.

Působilo to jako protržení hráze, tíha zdrženlivého trápení rázem nic neznamenala; její tělo se třásl, jak ji zaplavovaly měsíce neprolitých slz, které se konečně vyhrnuly ven.

Uvědomila si, že ji stále ještě objímá, a podlehla zmatené představě, že se ji snaží ukonejšit. Zabořil jí ruce do vlasů a šeptal slova, jimž téměř nerozuměla, ale okamžitě se znovu cítila stejně klidně, jako když byla tygrem v jeho náručí.

Zvířata uměl konejšit; lidé ho mátlí.

„Jsem v pořádku,“ zamumlala rozpačitě a pokusila se s částečnou odvahou vymanit ze sevření jeho paží. „Nedělej si se mnou starosti, je mi fajn.“ Bojovala o znovuzískání kontroly nad svými emocemi, ale nemohla se uvolnit z jeho držení. „Prosím, pusť mě--“ zašeptala.

„Počkej, Hermiono.“ Hlas měl drsný, ale pustil ji. „Omlouvám se--“ Úzkost v tónu jeho hlasu ji zmátla.

„Omlouváš se za co? Že jsi mě políbil?“ Její slova měla jedovatý nádech a on sebou trhl.

„Že jsem tě políbil--“

„Nic se neděje. Jsem zvyklá.“

„Zvyk-- cože?“ mnul si oči, v hlase jednoznačný zmatek. „Neodcházej, Hermiono.“

Zakroutila hlavou, ale hlas jí uvízl v hrdle.

„Prosím...“ Viděla, co ho to jediné slovo stálo, a zastavila se. Zkusmo se prsty dotkl jejích rtů – ještě brnících od toho, jak se k nim tiskl svými. Z nepokryté touhy v jeho očích se jí stáhlo hrdlo. „Budeš to... popírat?“

„Tys to udělal.“ Ta slova z ní vylétla o vlastní vůli.

„Co jsem udělal?“

„Popřel jsi to, odešel jsi pryč, jako kdybych... jako kdyby to, co jsme měli... to, co jsme zažili v uzlu, nebylo nic výjimečného, jako kdyby celá ta věc byla jen nějaký hloupý výlet, se kterým jsi souhlasil, abys mi vyhověl,“ pronesla napjatě.

Nijak nenaznačil, že se chystá odpovědět, a tak pokračovala, než ztratí odvahu.

„Vím, že ses mě tehdy nedotkl, nepolíbil jsi mě,“ zajíkla se. „Ale jako kdyby ano, alespoň tak to přišlo mně. Tak jsem to cítila,“ zašeptala. Slzy nepřestávaly téct. Byly jako řeka s vlastní vůlí, chtěly být svobodné, nedaly se zkrotit.

„Já...“ zaváhal, ve tváři výraz absolutního šoku. „Nic výjimečného?“ zopakoval.

Odfrkla si. „Domnívám se, že tady jsme hotovi, slečno Grangerová,“ vrátila mu jeho slova z onoho rána, která jí stále řezala jako horký nůž.

Zrudl a ona se znovu pokusila zvednout z pohovky a dát se na, doufejme, důstojný odchod.

„Hermiono, počkej,“ řekl. „Prosím.“

Možná to byla bolest v jeho hlase nebo možná fakt, že jeho tělo sálalo horkem, které z něj nikdy necítila, ani v těch vzácných chvílích, kdy pracovali bok po boku. Volalo na ni, hlasem sirén ji táhlo zpět do jeho objetí a k teplu. Čekala, až bude pokračovat, bránila se podlehnout jeho tělu a vzpomínce na prsty zabořené ve vlasech.

„Myslel jsem, že šlo o čáry uzlu--“ vyhrkl, ale do očí se jí nepodíval. „Upřímně řečeno, nikdy by mě nenapadlo--“ ukázal na ni a pak na sebe a beze slov tak naznačil neviditelné pouto, které od onoho dne cítila, „--že to bylo víc než magicky vyvolaná iluze. Moje iluze.“ Vzhlédl a jemně jí setřel slzy z tváří. „Myslel jsem si, že moje... touha po tobě je něco, co moje prokleté srdce – znovu – chce, něco, co nikdy nemůže mít.“

Jeho přiznání zůstalo viset ve vzduchu mezi nimi a ona se k němu upnula, opatrně, jako kdyby se mohlo roztržít, kdyby na něj hleděla příliš dlouho. A pak uviděla jeho potřebu, jeho narůstající strach, a znovu našla slova.

„Mně to nepřipadalo jako iluze.“ Zachytila jeho pohled – pozorně ji sledoval. „Cítila jsem tě – tvou magii – toho dne to bylo jako najít něco, o čem jsem nevěděla, že jsem to ztratila. Když jsme se vrátili zpět, než...“ Hlas jí selhal, a tak zavřela oči a snažila se znovu nabýt jistoty. „Připadala jsem si šťastná, celá a živá jako nikdy.“ Znovu otevřela oči. „A pak jsi prostě... odešel,“ dodala nevýrazně. Rozhostilo se ticho.

Znovu ji zavalila tíha vzpomínky a napadlo ji, jestli tentokrát bude milosrdná a úplně ji pohřbí. Kdyby klesla na podlahu a vzdala se zemi jako oběť, možná by ji nechal jít. Ztracená v myšlenkách téměř propásla zvuk jeho hlasu, slabý a opatrný.

„Je mi známo... jak to říct, aby to bylo srozumitelné--“ odmíchl se a odkašlal si, „--že mám--“ pohlédl na ni zpod svých řas, „pochopitelně pod extrémním tlakem... je mi známo, že mívám sklony... ke špatnému úsudku.“ Vzhlédl. „Občas.“

Chvíli na něj překvapeně hleděla a rozplétala, co řekl. Ale tlak v její hlavě a brnění v její hrudi směřovaly k-

Až nakonec propukla v smích.

„Občas?“ zopakovala. Po tváři jí horkým proudem tekly slzy z absurdity toho všeho, jeho, jich.

Musela mu přičíst ke cti, že ji při závratí ze smíchu, který ji celou roztřásl, držel stejně pevně jako předtím při pláči.

Co za člověka naprosto ignoruje důkazy, které mu předkládají jeho oči i všechny smysly? Podívala se na něj – byl napjatý jako struna, připravený při sebemenším náznaku nebezpečí vyrazit. Tento muž, který byl příliš mnoho let v pasti, se halil do silné vrstvy temnoty. Navzdory zkušenostem se lstivostí mu stále mohlo uniknout to, co měl přímo před nosem.

Ona na tom nebyla o mnoho lépe, uvědomila si s úšklebkem. Kdy se začala uzavírat a potlačovat to, co bývalo přirozené? Kdy se rozřezala na kousky a nejdůležitější části svého já poschovávala?

Ztracená v myšlenkách propásla opatrný úsměv, který se mu objevil ve tváři.

„Pracuješ na zapeklitém problému, že ano?“ zamumlal.

Usmála se. „Ano.“

„Co se se mnou o ten hlavolam podělit?“ zeptal se opatrně.

Přesunuli se, aby na pohovce seděli těsně vedle sebe. Napadlo ji, že Severus vypadá jako kočka, příliš často vyhozená z nalezeného útočiště, která se teď má před svým okolím na pozoru. Záměrně ho uchopila za jednu kostnatou paži a prsty mu po ní zvolna přejížděla. Chvění, které se mu rozběhlo po těle, ji potěšilo.

„Právě jsem přemýšlela o tom, proč očekáváme, že nezávislé kousky skládačky budou hladce fungovat samostatně, když jsou určeny k tomu, aby pracovaly synchronně.“

Pozvedl obočí: „O tom jsi přemýšlela?“

„No,“ začervenala se, „spíš o tajemstvích, strachu a izolaci--“ Odmlčela se, protože si náhle vzpomněla na škody způsobené Brumbálovou zálibou v tom nechávat si důležité informace pro sebe. Napjatý výraz na Severusově tváři jí připomněl, že i on byl používán jako figurka v mnohem větší hře.

„Ano, dobrá, předpokládám, že se shodneme na tom, že sdílet informace je lepší.“ Z tónu jeho řeči číselo opatrnost, jako kdyby mu mohla jedním slovem rozvrátit celý svět.

„Souhlasím. A zdá se, že ty a já trpíme následky toho, že jsme se tohoto pravidla nedrželi.“ Zachytila jeho pohled. Napětí mezi nimi se dalo krájet.

Trvalo mu jen jeden úder srdce, než vstřebal, co řekla. Viditelně se uvolnil a ona mohla konečně znovu dýchat. Zajiskřily mu oči, zřejmě si uvědomil, že ji stále ještě objímá. Když pohnul palcem, aby pohladil jemnou kůži na jejím zápěstí, napadlo ji, že se dýchání možná zbytečně přeceňuje.

„To trpíme,“ zamumlal. „Pak tedy bys možná mohla mít zvláštní pochopení pro podružné činy toho, kdo je v umění jasné komunikace nováčkem a kdo špatně pochopil dosti důležitou... zkušební otázku,“ pronesl tiše.

Bez dechu a chycené v intenzivním pohledu jeho černých očí jí chvíli trvalo, než k ní jeho slova pronikla.

„Zkušební?“ zopakovala zmateně.

„Ano, a zároveň životně důležitou," zašeptal. „Doufám, že dostanu příležitost tuto osudovou zkoušku opakovat." Rty se jí třel o ucho a ona se zachvěla.

Odkušala si a ztuhla. Viděla někdy Severuse Snapea... hravého? Zalapala po dechu, protože jí přešel ústy po ušním lalůčku a pokračoval dál po linii krku. Hravý a svádějící. S tím by si mohla poradit. Pokud se zvládne soustředit...

„Věřím, že v tomto případě může být opakování umožněno." Dalo jí práci mluvit vyrovnaně, protože se zároveň otočila a přitiskla svá ústa k jeho tváři, přejela rty po kůži zdrsňené strništěm vousů – se zoufalou nadějí, že správně přečetla jeho konání. „Ačkoliv si myslím, že by mohlo být užitečné to nejprve trochu přezkoumat. Je lepší dát si dostatek času na přípravu, než se znovu bezhlavě hrnout do náročné zkoušky. Souhlasíš?" Zadržela dech. S očekáváním.

„Ano, rozhodně," zamumlal. V nastalém tichu slyšela, jak se mu zrychlil dech, a vydechla úlevou. Jeho rty se měkce dotýkaly jejího krku a ona se vznášela na narůstající vlně spojení mezi nimi, kdy staccato tlukotu srdce znělo jako dorážející bouře. „Kdybych u této zkoušky selhal... znovu, bylo by to velice nepříjemné." Tentokrát měl hlas sytější, sebevědomější.

Usmála se a zlehka ho kousla do ušního lalůčku. Ozvalo se tiché zajíknutí.

„Jen si představ, čeho bys mohl při správném doučování dosáhnout," zamumlala.

Z mnoha věcí, které se o Severusovi Snapeovi dozvěděla, by se různé způsoby, jak ho dokáže rozesmát, mohly stát jednou z jejích nejoblíbenějších.

Kapitola 4

U většiny lidí, dumal Severus, by slova „následující ráno“ pravděpodobně nevykreslila obraz hromádek knih a toho, co se ukázalo být bezednou zásobou inkoustu. Nechte to na něm a Hermioně a předefinují umění, ušklíbli se. Ale aby byl spravedlivý, žádná z jejich zkušeností nebyla typická, ačkoliv by neměnil – ani tu první noc, ani žádný ze dnů, které následovaly. A navzdory jeho obvykle osamělým zvykům mu jeho první opravdová spolupráce a společnost v životě pasovala jako ten nejteplejší plášť, který kdy nosil.

Když ono první ráno vešli společně do knihovny, Hermiona neřekla ani slovo, ale jednoduše rozšířila jeho pracovní stůl, přivlastnila si protější židli a pustila se do výčtu otázek, dilemat a frustrací plynoucích v nepřetržitém proudu podrážděného mumlání a příležitostných výbuchů nadšení. Snape si vychutnával jak její blízkost, tak to, co kdysi považoval za „klábosení“, mnohem víc než očekával, a ona se zase zdála být potěšená tím, že ho má u sebe a že je poprvé od chvíle, kdy se z nich staly spolupracovníci, opravdu *přístupný*. A uvědomil si šokovaně, že důvodem nebyly jen jeho encyklopedické znalosti lektvarů nebo jiných kouzelnických oborů, ale že podle všech příznaků zřejmě prostě chtěla být blízko u něj.

Nebyl si jistý, zda se jedná o opožděný následek měsíců strávených na lůžku, kde se zotavoval z hadího kousnutí, nebo možná o prohloubení účinků textů, které studoval, nebo třeba šlo podle jeho mínění o vliv dlouhotrvající blízkosti Hermiony, ale zachycení těch momentů prachobyčejné existence – bez nátlaku na vytváření, provádění nebo jakéhokoliv dokazování – se rychle stalo neodmyslitelným základem jeho života.

Uvědomil si, že si užíval zejména ten čas, kdy nic nedělali. Přeměna Hermiony do její tygří podoby coby součást jejich večerní rutiny představovala uvolnění na sklonku dnů, které byly stále víc a víc frustrující. Postupně mnohem rychleji přecházela z tygřího mláděte do své lidské podoby a později se už vůbec nepřeměňovala a přisunula se k němu bez nutnosti chlupaté masky, kterou by si dodávala odvahy. Čas strávený večer na pohovce v knihovně se stal jejich útočištěm, obdobím, kdy byl všem akademikům a novým zprávám zvenčí vstup zakázán. Povoleno bylo pouze jídlo a konverzace a divoce eskalující dotek, díky němuž se střídavě cítil zároveň nasycený i hladovějící.

Dny ubíhaly ve změti rovnic věštění z čísel a k šílenství dohánějících neúspěšných pokusů rozlišit klíčové proměnné, které by odhalily antidotum pro jejich rozbitý svět. Proč si mysleli, že když se Hermiona stane zvěromágem, nastane onen průlom, který potřebovali? Přece tygří mládě neví nic o--

Počkat.

„Je možné, že jsme na to šli úplně špatně?“ zamumlal Snape.

„Jak to myslíš?“ vzhlédla Hermiona překvapeně, vítaná změna oproti uraženému pohledu, kterým po něm střílela předtím, když si uvědomila, že kontroluje její práci.

„Jako kdybych přehlédla něco očividného, Severusi. Vážně.“

„Stále hledáme intelektuální odpověď na hádanku, jako by to byl problém, který je třeba vyřešit,“ pronesl.

„A není?“ odsekla a odsunula rovnice stranou.

„Možná ne,“ odpověděl. „Tvrdošíjně to neustále rozebíráme, já dělám na jedněch dílcích, ty

na jiných. Ale možná je háček v tom, že tímto způsobem obnovujeme hlavní problém."

„Pak tedy," zeptala se, „v čem je hlavní problém?"

Vstal, přešel sem a tam po místnosti a pak promluvil: „No, všechno to začalo vytvořením viteálů, ne?" Přikývla. „Voldemort neroztrhl jen svou vlastní duši. Roztrhl mechanismus, díky kterému svět funguje."

„Správně," souhlasila. „A teď je soukolí, které sloužilo k narovnání a součinnosti, rozdrčené a polámané."

„Přesně tak," řekl. „Kousky, které k sobě patřily, se teď chovají, jako kdyby tomu tak nebylo."

Znovu se něco mihlo, něco...

Dílky skládačky... kroky při kouzlení... ingredience při přípravě...

„Moment," vyhrkl a poskočilo mu srdce. „Není to mechanické, to je to, v čem se pleteme." Vzrušením se mu zadržovala slova. „Jaký je postup při vaření lektvaru, Hermiono?"

Viděl, že je vyvedená z míry, ale věděl, že se mu přizpůsobí, a vyslovil svou otázku s maximální důležitostí.

„Když připravuješ lektvar," začala, „kombinuješ přísady ve specifickém množství, v určitém pořadí je vkládáš do kotlíku – do zahřátého kotlíku..." Zůstala na něj zírat s pusou dokořán.

Musel se chtě nechtě ušklíbnout.

„Kde jsou ty poznámky o pěti živlech, Hermiono?"

„Myslíš ty, jak jsi o nich před pár měsíci prohlásil, že jde jen o folklór a plané žvásty?" ušklíbala se.

„Nebud' drzá a prostě mi je podej," odsekl.

Zaměřila pohled na nestabilní hromady knih a namířila na něj prst. „Začni s touhle."

Velká kniha v jeho rukách vibrovala potenciálem. Vybavil si ilustraci, kterou potřeboval. Zaujala ho už kdysi dávno, když tu bichli procházel, přitahovala ho navzdory hlubokému skepticizmu ohledně obsahu a navzdory podráždění, protože každý slibný posun končil ve slepé uličce. Zářivě barevné obrazy se pohybovaly v kruhu, jeden se nořil do druhého – pět elementů, z nichž je podle čínské filozofie vše stvořeno.

Nebyl to kruh, ne úplně, uvědomil si, když se poprvé podíval zblízka. Cítil, že Hermiona stojí po jeho boku a hledí na diagram.

„Víš, jak to funguje?" zeptala se.

„Nemám ponětí," řekl. „Ale pokud je v nepořádku alchymická stránka a nikoliv mechanická, možná existuje způsob, jak tomu přijít na kloub pomocí lektvaru..."

Nepřítomně přikývla a on získal jasný dojem, že ho vůbec neposlouchala.

„Hermiono?"

„Hmm?"

„Slyšela jsi, co jsem říkal?" zkroutil pobaveně rty. Viděl, jak je pohlcována novým nápadem, který ji zaujal.

„Hm?" začala s trochu provinilým pohledem. „Přemýšlela jsem," omluvila se.

Zasmál se. Šokovaný a mírně rozpačitý výraz její tváře ho přiměl rozesmát se ještě víc. „Chápu," hlesl. „Co tě tak rozptýlilo?"

„Alchymie," špitla.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Alchymie je v *Encyclopaedia Alchemica* popsána jako doktrína, jejímž cílem je poskytnout pochopení základních principů formování a udržování vesmíru (Ptolemaios, 5; Yen, 439). Pole alchymie se skládá z externích a interních divizí.

Externí alchymie, v kouzelnické kultuře známá především v oblasti lektvarů, zahrnuje mísení a manipulaci s přírodními látkami využívající k jejich přeměně magii. Někteří teoretici tvrdí, že přeměňování a formule se spoléhají na podobné principy transmutace (Po, 1500).

Interní alchymie usiluje o sloučení prvotních elementů, pokud by se tyto oddělily. Úkolem alchymisty je procházet jednotlivými stupni porozumění – při ponoření do povahy a vlastností každé fáze čerpat zkušenosti z jejich složek na každé úrovni hierarchie. Transformace nastává prostřednictvím tohoto procesu vnitřního zaměření spojeného s přizpůsobením se externím alchymickým látkám (Po, 1510).

/

Alchymie.

Jeho mlčení ji znervóznilo. „Severusi?"

Ucítila, jak ji objal a přitáhl si ji blíž. „Teď přemýšlím já," řekl.

„Musíme se v tom střídat?" zeptala se. „Nebylo by přínosnější přemýšlet nahlas? Víš – konverzovat?"

Odfkl si: „Zpravidla dávám přednost tomu mluvit až tehdy, kdy vím, co musím říct."

Než se stihla rozhodnout, jestli to nemá vnímat jako urážku, ucítila na čele dotek jeho rtů. Zamumlaná slova jako kdyby dávala prostor pro hodnověrné popření. „To, že mi ukazuješ každý jednotlivý krok svého myšlení, považuju za neodolatelné. Veškerá tvá energie a vzrušení jsou právě teď tady, v centru dění. Kéž bych to taky někdy uměl."

Opřel si tvář o její hlavu a ji rozechvělo vědomí, že jí konečně odhalil malý kousek svého srdce.

„Někdy jsem hodně impulzivní," řekla. „A ty se umíš skvěle vyjadřovat; každé slovo má své místo. Křišťálově jasné myšlení."

„Impulzivnost ke mně nikdy moc nepatřila, ale dostala mě na místa, kde bych nejraději nikdy nebyl," řekl. „Nedošlo k tomu často, ale vždy to byla naprostá katastrofa."

Hermiona přikývla. Z Harryho popisu vzpomínek, o které se Severus podělil v okamžiku, který považoval za poslední ve svém životě, se jí svíral žaludek.

„Takže," nadhodil, „co ta alchymie?"

„Uvědomuju si, že jsi mistr lektvarů," začala. „Ale možná vůbec nejde o lektvar." Vzhledla. „Víme, že Voldemort zničil magické ley lines, správně? Co když to, co v nich zničil, nějak souviselo s elementy, se živly – chci říct, víme, že to, co je zničené, je elementární magie, ale to je rozdíl. Co když to má něco společného s těmi živly, které jsou tu popsány, a právě to musíme spravit? Možná tohle protéká ley lines a v uzlech."

„Živly," zopakoval. Přikývla, zvedla knihu, kterou měla na klíně, a rozevřela ji před nimi.

„Podívej, Severusi. Vypadají, jako kdyby na sobě byly závislé," prohlásila a přejížděla při tom prstem po pohyblivých prstencích od jednoho elementu ke druhému. „Kov živí vodu; voda živí dřevo; dřevo krmí oheň; oheň vytváří zemi, země vytváří kov," četla nahlas. „Co se stane, když se jeden z nich oddělí nebo přestane fungovat?"

Sledovala, jak jeho oči putují po symbolech cyklu, po koloběhu tvoření a ničení; každý kousek v jemném tanci s ostatními, každý s daným cílem a místem. „Ne jeden, Hermiono," zamumlal. „Co se stane, když jsou všechny vychýlené z rovnováhy? Roztrhané a zmrzačené tak, že nemohou dělat to, co mají?"

Roztřásla se tak, že nedokázala udržet knihu.

„Jak jsem to viděla v uzlu? Podoby zvířat, které si nedokázaly udržet tvar?"

„Já jsem neviděl tohle," řekl. „Jen jsem slyšel... slyšel jsem hudbu, ale bez harmonie. Jako symfonii, která byla poškozená... válkou," dodal.

„Rozbitá."

„Ano," zašeptal.

„Jak to opravíme?"

„Nevím, Hermiono. Takhle se cítím, co si pamatuju. Neumím opravit ani sám sebe."

Zamrkala a zeptala se: „Kdo řekl, že jsi rozbitý? Kromě toho, jestli nám ten diagram něco ukázal, tak to, že všechno se mění."

Všechno se mění.

„Ano," přikývl, „a možná to, co jsme považovali za statické... není."

„Statické?" nakrčila obočí. „Proč mě tohle nikdy nenapadlo?" zamumlala.

Pak se k němu otočila zády a vzala do ruky hůlku. S hlubokým nádechem se soustředila a v duchu se vrátila k ospalým večerům stráveným v knihovně schoulená v Severusově náručí. Ty vzpomínky ji naplnily teplem a nadějí. Ovládla vlny emocí a mávla hůlkou.

„*Expecto Patronum!*"

Vzápětí oba překvapeně sledovali, jak z její hůlky vystřelila velká černá želva. Pomalu a vyrovnaně plula místností. Oba ji mlčky pozorovali, takže si téměř nevšimla, že také sáhl po hůlce a seslal neverbální kouzlo.

Nic je nepřipravilo na to, co následovalo.

Místo laně, kterou oba očekávali, mělo stvoření, které se rozběhlo po místnosti, napjaté linie svalů a zářící průsvitnou srst --

Otočilo k nim přezíravě hlavu --

A zařvalo.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Úspěšná realizace kouzla Patronus byla stejně jako zvěromágská přeměna dlouho považována za sofistikovanou magii (Morgana, 500; Andros, 663). Základy kouzla se naučí většina čarodějek a kouzelníků, ale jen málokdo zvládne vytvořit tělesnou podobu Patrona. Přesto tuto schopnost dokáže získat víc magicky nadaných osob než v případě zvěromágské přeměny, díky čemuž existuje širší databáze literatury týkající se tohoto jevu.

Odborníci v oblasti formulí předpokládají, že podoba Patrona odráží prvky jeho tvůrce a vzniklé stvoření symbolizuje ústřední aspekt svého tvůrce (Lupin, 1988). U malého procenta

těch, kteří umí vyčarovat Patrona, se jeho forma změní v reakci na intenzivní emoce, hluboké zážitky nebo sílu nové náklonnosti. Z dostupných dat není zřejmé, jestli by toto platilo pro všechny tvůrce kouzla, nebo zda ti, kteří ho používají dostatečně často, aby si všimli jeho změny, jsou také ti, kterým hrozí nebezpečí, že budou vystaveni extrémním či jinak intenzivním okolnostem a budou s větší pravděpodobností prožívat situaci, která je natolik závažná, že vyvolá změnu podoby Patrona.

Nicméně je všeobecně známo, že Patron je za stabilních okolností neměnný.

/

Sledovali, jak kolem sebe obě zvířata krouží. Bílý tygr, elegantní a majestátní, poskakoval kolem neustále plující želvy. Na dvě tak rozdílná stvoření působily vířící postavy vytvořené z mlhy a emocí podivně synchronně.

„Myslela jsem, že tvým Patronem je laň," podivila se Hermiona tiše s očima upřenými na průsvitná zvířata.

„Byla," překvapil ji ostrostí v hlase.

„Co se děje?" zeptala se. „Jsi naštvaný, že už to není laň?"

Její úzkost ho zasáhla, ale byl příliš rozptýlený, než aby se jí zaobíral. To měl tak nízké sebevědomí, že jeho Patron na sebe bral podobu podle ženy, která mu bydlela v srdci? Rozmrzele se nahrbil.

„Nelíbí se mi myšlenka, že se tvar mého Patrona změnil, aby odpovídal současnému objektu mé náklonnosti," zamumlal.

„Ale tak to není," odpověděla, příliš pohlcena záhadou, než aby zaregistrovala slova, která u Severuse Snapea znamenala vyhlášení nekonečné oddanosti. „Podívej, můj se také změnil. Měl by to být také tygr, ne?"

Zamyslel se. „Možná. Ale," ukázal na pomalu blednoucí stvoření, která si vzájemně hleděla do očí s čumáky téměř u sebe, a nešťastně dodal, „můj Patron převzal *tvou* zvěromágskou podobu."

„Jak to víš tak jistě?" zeptala se a vyskočila. „Byla jsem přesvědčená, že mou zvěromágskou formou bude vydra, protože ta byla vždycky mým Patronem. A pokud jsem coby zvěromág bílý tygr, proč je mým Patronem želva?"

„Možná si tvoje vydra konečně vypěstovala zdravý pud sebezáchovy a odhodila krunýř," zamumlal, stále znepokojený nevysvětlitelnou změnou *svého* Patrona.

„Velmi vtipné," zamračila se. „Je zřejmé, že naše základní předpoklady jsou mylné."

„Jako například co?" zeptal se.

„Jako například vztah mezi formami," opáčila ostře a krátce se zamyslela. „Vždycky jsme jen předpokládali, že podoby Patrona a zvěromága budou stejné. Očividně jsme se mýlili."

„Co navrhuješ?"

„Nejsem si jistá, co ještě navrhnout. Ale Mistr Wu se v uzlu přeměnil do několika zvěromágských podob." Přikývl. „Slyšel jsi někdy o kouzelníkovi, který by to dokázal?" zeptala se.

„Ne, ale uvědom si, že nemáme ponětí, jestli to má nějaký význam, a pokud ano, co to znamená." A na moment zalitoval těžko pochopitelného chování taoistického čaroděje, jehož nevysvětlitelné jednání bylo jejich jediným, chabým vodítkem.

„Ale to je právě ono." Vzrušení v jejím hlase bylo nakažlivé. „Nevíš, jaká je tvá zvěromágská podoba, protože ses nikdy nezkusil přeměnit. Kdy naposledy jsi seslal Patrona, Severusi?"

Zavřel oči, nechtěl té vzpomínce dovolit, aby ho vtáhla do svého sevření.

„Za války," zamumlal.

„Tu noc, kdy jsi dal Harrymu meč?"

Přikývl. Nedokázal zabránit, aby se mu před očima neobjevil obraz stříbrné laně.

„Severusi," oslovila ho tiše, „to už bylo dávno." Přistoupila k němu blíž, ale on se na ni odmítl podívat. „Severusi, poslouvej. Nemyslím si, že se tvůj Patron změnil, aby odpovídal mé zvěromágské podobě." Krátce zaváhala. „Mám dojem, že moje podoba se změnila v reakci na *tebe*."

Chvíli mu trvalo, než zpracoval, co mu řekla. *Změnila v reakci na mě?*

„Jak by bylo možné, aby bílý tygr vycházel ze mě, Hermiono?“ zeptal se. „Byla to přece laň, vždyť to víš.“

„Ano, vím. Laň. Tvoje oddanost Lily, závazek chránit Harryho. Víím, Severusi.“ Prudce vzhlédl, protože měla přiškrcený hlas, a uviděl její zuřivý výraz. „Netuším, jak jsem přišla na to, že původně jsi byl tygr,“ pokračovala. „Ale víím jistě, že moje mládě v tobě poznalo dalšího tygra. Vzpomněla jsem si na to až teď, když--“ mávla rukou směrem ke stále se vzpínajícímu stříbřitému stvoření.

„*Dalšího tygra?*“ zopakoval.

„Ano, dalšího tygra. Známého, mocného, spolehlivého.“ Prudce se nadechla. „Víc než jen spolehlivého. Jako kdybys měl něco, co jsem potřebovala.“ Odmlčela se. „A tys mi to dal.“

„Já?“ hlesl. To úchvatné stvoření nemohlo vycházet z něj. Bylo příliš krásné, příliš mužné, než aby odráželo jeho srdce.

„Ano, ty – tygr, kterým jsi byl.“

„Tygr, kterým jsem byl.“ Zamrkal, a pak se zamračil, protože měla ve tváři samolibý výraz. Myšlenka na její nádherné tygří mládě, vytvořené díky němu, ho připravila o dech.

„Nejsem zvěromág,“ stál si tvrdohlavě na svém až do konce.

K jeho překvapení znovu vyskočila a jeho napadlo, že kdyby neměla tu svou hřívu vlasů, možná by mohl vidět, jak jí v hlavě vybuchují myšlenky.

„Nevyčarovala jsem Patrona předtím, než---“ Zrudla a on pozvedl obočí.

„--než jsem se poprvé přeměnila. Ale vsadila bych se, že to tehdy nebyla želva.“ Se ztělesněním výzvy si založila ruce na hrudi.

„No tak prones tu svou hypotézu.“

„No,“ začala, „možná podoba Patrona není totožná s formou zvěromága, ale *nastiňuje* ji.“

„Proč by měla?“

„Protože...“ zarazila se. „No, nevím proč. Ale myslím, že to tak je.“

„Co si myslíš, že se stane s tvou zvěromágskou podobou, když se tvůj Patron změní?“ zeptal se. Stěží dokázal ovládnout vzrušení ve svém hlase. Jenže ona ho tam slyšela; poznal to, protože se po jeho otázce rozzářila.

„Pojďme to zjistit, ne?“ uculila se na něj a jemu srdce vyskočilo až do krku.

„Hermiono, počkej--“

Ale než ji stihl zastavit, udělala to. V jednu chvíli před ním stála žena s rozcuchanými vlasy a zarudlými tvářemi. A pak mrknutím oka mu seděla u nohou malá černá želva a ostrými drápkami škrábala do studené kamenné podlahy.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Kvůli nízkému počtu čarodějek a kouzelníků coby registrovaných zvěromágů byly jejich výsledné formy prozkoumány méně důkladně než ty vytvořené Patronovým zaklínadlem.

Mezi podobou Patrona a následně dosaženou formou zvěromága byla zaznamenána podobnost. To vedlo učence ke spekulacím, že zvěromágská podoba je hmatatelnějším znázorněním stejných základních prvků dotyčné čarodějky či kouzelníka, reprezentovaných formou Patrona (Aesalon, 12; Waffling, 1955).

Tuto teorii podporují pouze neoficiální důkazy a data týkající se vztahu mezi těmito formami po změně Patrona nebyla k dispozici ještě téměř deset let po druhé válce s Voldemortem.

Před tímto milníkem neexistují ve vědecké literatuře žádné konkrétní údaje ani teoretické spekulace, které by podporovaly tvrzení, že se již jednou dosažená zvěromágská podoba může změnit.

/

Být želvou nebylo tak zábavné jako být tygřím mládětem, řekla si, jakmile se přeměnila zpět do lidské podoby. Žádný kožíšek, který by se dal hladit, žádné předení nebo mazlení. Severus pečlivě zvedl želvu z podlahy a položil ji vedle sebe na křeslo, ale jaksi se bohužel neměl k mazlení s tvrdým krunýřem. I když pohled na jeho tvář, když se přeměnila, stál za to.

„Měla jsi pravdu," hlesl omráčeně.

„Měla jsem pravdu," zopakovala.

Aniž by pomyslela na to, jestli je to vhodné, vrhla se mu do náruče, a on si ji přitáhl blíž a sevřel ji se zuřivostí, která ji poplašila. Cítila, jak mu srdce buší v hrudi, a měla chuť ho políbit na pulzující bod přesně na opačné straně krku, než se nacházela zubatá jizva. Objala ho.

„Děsíš mě," zašeptal.

„A to je špatně?" zamumlala mu do hrudi.

Zasmál se. Bylo to nádherné. S úlevou se pousmála.

„Takže to tedy není špatně," poškádlila ho.

„Ne," uchechtl se. „Rozhodně to *není* špatně."

„Ron říkával: jsi skvělá, ale bojím se tě."

„Jsi skvělá," souhlasil, „ale tím mě neděsíš."

„Tak čím?“

„Tvou ochotou vrhnout se do všeho, co děláš," odpověděl. „Energie, kterou vnášíš do každé myšlenky, každého pocitu..."

„Je jí moc?" Napadlo ji, že kdyby jí strach, který cítila, sevřel hrudník ještě víc, určitě by se udusila.

„Ne!" namítl rychle. „Není jí moc. Jen je to zkrátka... jiné než to, na co jsem zvyklý." Odmlčel se a ona cítila, že mu srdce opět buší prudčeji. „Částečně za to může moje povaha a částečně asi to, co jsem se naučil." Zadržela dech a poslouchala. „Držet se zpátky. Skrývat své myšlenky." Smutně se usmál. „Víš, nitrobrana je dvousečná. Má být obranou proti útočníkům-" odmlčel se, "--ale funguje zároveň tak, že brání v přístupu i mně - k mým myšlenkám, emocím, nadějím."

Přikývla. Bylo snadné představit si, jak se od přírody zdrženlivý chlapec v politicky nestálém prostředí naučil, že přirozená rezervovanost zajišťuje bezpečí.

„Ale ty..." Pohládl ji po tváři, a když svou rukou překryla tu jeho, vyplašilo ji, jak se mu třese. „Ty nemáš strach."

„Mám," odporovala. „Ale já, když se bojím, nechci být sama." Odmlčela se. „A už jsem ti říkala, že se někdy můžu chovat trochu... unáhleně. Předpokládám."

„Tak ty předpokládáš, ano?" uchechl se. „Říkáš to, jako kdybych neměl dostatek příležitostí si toho všimnout."

Slyšela smích v jeho hlase, a protože už mohla znovu dýchat, zvedla hlavu, aby se na něj mohla podívat.

„Předpokládám, že jsi měl," zašeptala utopená v intenzivním pohledu jeho očí.

„Líbí se mi, co se mnou tvoje unáhlenost dělá," zamumlal. Přiblížila se, aby ho mohla políbit na rty, měkce a cudně, a ucítila, jak jí prošel proud energie. Severusovi se zrychlil dech. Sklonila hlavu a zašeptala mu do ucha.

„Alchymie, Severusi."

„Alchymie," zopakoval.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

**

Málokterá nerovnováha v magickém éteru může soupeřit s tou, která nastala v letech následujících po druhé válce s Voldemortem. Elementární magie byly tak silně poničené, že proces identifikace jádra poškození a nalezení způsobu efektivní nápravy téměř selhaly (Pastorek & McGonagallová, 2007).

Svůj podíl na tom měl zvyk kouzelnického světa spoléhat se při řešení problémů na práci s kouzly a lektvary a v přímém důsledku vedl ke zformování kultury, ve které byly myšlenky integrace, jednoty a rovnováhy intelektuálně

oceňovány, ale v praxi ignorovány. A vskutku, dokud nebyla dokončena neočekávaná náprava vyvolaná oddělením záhad v Londýně, nacházeli se učenci celého světa v neřešitelné situaci.

Výpočty pro věštění z čísel vytvořené týmem, který nasadil úspěšné nápravné prostředky, byly začleněny do učebních osnov většiny škol čar a kouzel v jednotlivých zemích a celosvětově se používají při výcviku Nedotknutelných (McGonagallová, 2006).

**

„Já tomu prostě nerozumím,“ zamumlala Hermiona a odstrčila další list pergamentu počmáraného inkoustem stranou.

„Čemu nerozumíš?“ zarazil se Severus, který zvedl hlavu od své práce. Všude se válely pergameny, prázdné nádoby od inkoustu a polámané brky. Svědomitě se vyhýbal tomu, aby sledoval její počínání, hlavu měl skloněnou a veškerou svou pozornost soustředil na rozečtený článek o alchymických vlastnostech vody. V čínštině. Zřejmě přehlédl útok nevrlého hrabáka, pomyslel si s úšklebkem.

„Ta rovnice prostě neplatí,“ zabručela, hluchá k jeho pobavení.

Opatrně se přesunul na její stranu pracovního stolu, přičemž se cestou vyhýbal spadlým pergamenům a tiše seslal *evanesco* na zaschlou inkoustovou skvrnu na podlaze. Pohlédl jí přes rameno na runy naškrábané na papíře – červené a fialové symboly narážely jeden do druhého a zápasily o nadvládu – a nakonec se hroutily na doutnající hromadu při spodním okraji stránky.

Kinetická aritmacie, pomyslel si. *Dobrá leda na předvádění*. Zachytil Hermionin pohled, ušklíbl se a ona pokrčila rameny.

„Je to nejúčinnější metoda pro simulaci a predikci procesu, jenže nefunguje. A dělá obrovský nepořádek na pergamenech.“

Odfrl si: „Ano, jistě, kouzelnický svět ti děkuje za obětování materiálu – tváří v tvář

pokračujícímu hromadění všelijakých nepřírodných katastrof a poměrně předvídatelnému všeobecnému idiotství."

Promnula si oči a rozesmála se. Pomyslel si, že jsou oba unavení. Příliš mnoho ponocování a neklidného spánku nepřináší jasné myšlení.

„Mohu se podívat?“ zeptal se, protože už se poučil ohledně zasahování do pracovních činností Hermiony Grangerové bez předchozího svolení. Přikývla, přesunula pergameny k němu a s povzdechem se opřela o židli.

Z papírů se kouřilo a téměř se tvářily nedůtklivě, jak odmítaly spolupracovat.

„O co ses tu snažila?“ začal a zahloubal se do záludností jejích rovnic, které se neochotně vrátily na své původní místo, aby je mohl prozkoumat.

Všiml si, že použila Strom života – neobvyklá volba, ale ztotožnil se s ní. Symboly se rozbíhaly po celé stránce. Runy, písmena a symboly zahrnující čas a kulturu padaly jeden přes druhý – začínaly dole na stránce pevným základem vytvořeným z čínských run, pokračovaly do Raido a Kaunaz a dělily se do hlavních větví, na nichž se houpala ladně vykroužená písmena. Zaznamenal, že včlenila čínské symboly pro každý z pěti živlů, a pokoušel se představit si symboly pro Qi a Shen do runy Laguz, ale ta neustále opouštěla pergamen. Mezitím, co ji pozoroval, runa Eihwaz se prudce roztočila, vyhodila ostatní z jejich míst a způsobila, že se písmena a symboly sesypaly na hromadu, jak už to viděl předtím.

Hermiona protočila oči: „Mají sklon k teatralnosti.“

Zasmál se a uhladil list, ale rychle s cuknutím stáhl ruku z horkého povrchu. „K teatralnosti a přecitlivělosti, jak se zdá,“ dodal.

„Ano. No, nejsou zvyklé, aby je někdo žádal o spolupráci. Zjevně ještě stále vyjednávají.“ Pohlédla znovu na pergamen. „Mělo by to fungovat,“ podotkla tiše. Přikývla.

„To mělo.“ Položil pergamen do středu stolu. „Ať už je tu cokoli nakřivo, dneska to nejspíš nevyřešíš,“ řekl. „Možná je čas odložit rovnice a udělat si přestávku.“

Přikývla a on se zadíval, jak zvedla ruku umazanou od inkoustu a začala si masírovat krk.

Sledoval pohyb té ruky pod jejími zacuchanými vlasy a žaludek se mu sevřel nevysloveným očekáváním, které mezi nimi viselo už týdny. Váhavé doteky, horké pohledy a ne jen příležitostné muchlování v křesle, které mimo toto křeslo nepokročilo. Věděl, že ona čeká, až on otevře dveře k větším intimnostem, a zároveň si byl silně vědom vlastního úsilí se ovládnout.

Nebylo pochyb, že ji chtěl. Byl k ní přitahován dlouho před jejich výletem do uzlu. To, jak na něj reagovala, naznačovalo, že i ona chce být s ním. Ale stál o víc než jen o fyzický vztah a rozhodně neměl zájem o cosi příležitostného. Energie, kterou v něm probudila, v sobě měla cosi živelného.

Když byla poblíž, připadal si šlechetný; chtěl ji zahrnout každým kouskem energie, kterou dokázal nahromadit. Co patřilo jemu, patřilo jí. To, co cítil s ní, jak vnímal *sebe*, když byl s ní, jím hluboce otřásl. Ano, chtěl ji – ach, jak moc ji chtěl. Ale držel ho zpátky strach, že v momentě, kdy se k ní s vážným zájmem nakloní, objeví se ona neustále číhající jedovatá podoba Severuse Snapea. Říkal si, že takhle aspoň mohou oba zůstat na čas v bezpečí. Pro jistotu.

Optimismus a naděje byly emoce, se kterými neměl mnoho příležitostí se zabývat. Vypadalo to, že se někdy zhmotnily i bez pozvání.

Sledoval, jak se zabývala svaly na krku, a nechtěl nic jiného než přejíždět svými rukama po jeho hladké linii a jemně uvolňovat napětí, které se jí tam nahromadilo. A možná, pomyslel

si, tu existovalo i jiné napětí, kterému by se při tom mohl věnovat.

Odvahu, chlape.

„Udělat si přestávku u pracovního stolu není to, co jsem měl na mysli, Hermiono," řekl. Její unavený úsměv mu trochu uvolnil knedlík v krku.

„Vlastně mě napadlo," začal a doufal, že jeho hlas nezní tak roztřeseně, jak se on cítí, „jestli bys mě nechtěla doprovodit do mých pokojů a dát si se mnou večeři a možná sklenku vína."

Rozzářila se a náhle vypadala mnohem méně unaveně.

„To bych moc ráda," zašeptala. Zaplavila ho úleva a on žasl nad hřejivým výrazem jejích očí a nad nadějí, která z něj sálala. Žaludek se mu znovu sevřel úzkostí. *Prosím, ať to nepodělám.*

Ze strachu pronést jakékoliv další slova jí jen podal malý kousek pergamenu.

Domov Severuse Snapea se nachází na ministerstvu magie, odbor záhad, oddělení Nedotknutelných číslo 7.

Šlo stejnou měrou jak o připomínku hrozícího nebezpečí, kterému po válce stále čelil – i když skrytou, protože oba se nacházeli v hlubinách odboru záhad – tak o hmatatelné vyjádření důvěry.

Když roztržitě pohládila pergamen a soustředila se na adresu, zahlédl náznak slz, které zahrnala netrpělivým pohybem ruky. Jakmile skončila a pergamen se zredukoval na oharek, vstala a zavěsila se na paži, kterou jí nabídl.

Dlouhé šmouze od popela, která jí ulpěla na prstech obtočených kolem jeho ruky, nevěnoval nejmenší pozornost. Společně se vydali na cestu.

Kapitola 5

Cesta do Severusových komnat byla dlouhá, chodby se stáčely do neočekávaných zákrut a Hermiona dumala, kam až se prostory odboru pod ulice Londýna vlastně rozpínají.

Během doby, kdy kráčela zavěšená do Severuse a rozptylovala ji vůně jeho kůže a horkost jeho paže pod rukávem kabátu, se nutila zaměřovat svou pozornost na okolí. Dumala o tom, který aspekt utajení způsobuje, že jí jsou chodby, jimiž procházela, neznámé. Dokonce i průchod k jejím komnatám zřejmě nabíral pokaždé jiný směr, jako kdyby chodil k bradavickým schodištím na lekce v matení cest. Trasa k Severusovým pokojům se zdála ještě spleťtější, jako kdyby samy základy země opustily své místo, aby ho skryly před zvědavýma očima a špatnými úmysly.

A teď ji pozval dovnitř. Napětí mezi nimi bzučelo příslibem, a čím víc se blížili k jeho komnatám, tím víc narůstalo.

„Jsme tu,“ pronesl, když došli k rozložitě kamenné zdi. Hermiona se soustředila na adresu, kterou jí ukázal, a na vrstvy magie pečlivě umístěné kvůli Severusově ochraně, a náhle se jako dar samotného srdce kamene objevily dřevěné vyřezávané dveře. Struktura ochranných kouzel měla ostrou a kovovou přichuť, připomínající středověké brnění posílené magií.

Když ji uvedl dovnitř, pomyslela si, že jeho komnaty připomínají ty její jen v hrubých rysech. Obývací pokoj a kuchyňský kout byly poseté knihami a pergameny, ale i s minimem zařízení patřily podle detailů nepopíratelně *jemu*. Dlouhý černý hábit složený úhledně přes dřevěnou židli, tu a tam lahvičky s lektvary, označené jeho výrazným písmem, a na plášti malý stříbrný kotlík.

Přesunul se za její záda a ona vnímala intenzitu jeho touhy, zabarvenou slabounkým stínem nejistoty chvějící se těsně pod povrchem jako zběsilé třepotání křídel kolibříka – podobné motýlům poletujícím jí v bříše. Když jí odsunul vlasy z krku, zachvěla se, když celý pruh citlivé kůže zasypal polibky, zasténala. Toto nebylo jejich nevinné muchlování na pohovce; toto bylo jako ponořit se do žhnoucí kapaliny a rozpustit se v dotecích.

„Severusi,“ zalapala po dechu a přitiskla se zády k teplu jeho těla.

„Hmmm?“ Jeho hluboký hlas způsobil, že se jí zhoupł žaludek, a stěží dokázala dýchat. Nezastavil se, většinu pozornosti soustředil pouze na měkké místo za jejím uchem a jeho ruce se vydaly hledat nahou kůži pod její hábit.

Zvedla ruku za sebe, aby ho pohladila po temeni hlavy, přitáhla si ho k sobě blíž, zabořila mu prsty do vlasů. Souhlasně zavrčel, tak se otočila čelem k němu. Tělo jí brnělo očekáváním.

Svéma černýma očima se zavrtal do jejích, všechna ta tak dlouho potlačovaná naděje, strach a mužská potřeba se konečně vydraly na povrch. Ani po odhození veškerého předstírání v onen den, kdy byli v uzlu, ho neviděla tak obnaženého. Teď neexistovala žádná slova, nic, co by nedokázalo překlenout suť, která se kolem nich nacházela. Všechna jejich práce, měsíce hledání odpovědí, postupné odstraňování pradávno vztyčených bariér – to vše je nepochopitelně přivedlo k této rozeklané propasti.

A teď tu tedy stáli. Naléhavost jejich úkolu se stala neoddělitelnou součástí intenzivní potřeby spojit se, jelikož nepochybně byli dvěma polovinami potenciálně vibrujícího celku. Toto propojení, které se mezi nimi vytvořilo, mělo svou vlastní energii, živelnou svou intenzitou – vzrušující, děsivou a nevyhnutelnou.

Vnímala už jen drsnost jeho tváře, horký dech a měkkost rtů. Chvějícíma rukama ho objala a přitáhla si ho blíž. Když se k němu přitiskla, unikl mu ostrý vzdech, a ona ucítila napětí v jeho pažích, jak se držel zpátky.

Čeho se bojí?

„Severusi,“ zamrzla bez dechu.

„Severusi... prosím...“

A on se zlomil.

Ta slova jím projela jak ostří prořezávající hedvábný papír.

Hermionin výdech se zničehonic protnul s naléhavým hlasem starého muže. Přelila se přes něj vlna bolesti a promáčela ho vzpomínkou na hrůzu z uvěznění v kobce, kterou vystavěl cihlu po cihle vlastníma zkázonosnýma rukama.

Ach, ne... ne, ne...

Srdce mu bilo jako splašené, zaplavovaly ho hanba a strach. Neměl žádné právo na tuto ženu, žádné právo na světlo v očích, které na něj hleděly, žádné právo na touhu, která ho zalévala – na touhu nejen po jejím těle, ale i po jejím srdci a duši.

Myslel na to, že byl jen nástroj; existoval jen jako prostředek k získání moci nebo kvůli nikdy nekončící snaze napravit to, co svým zvráceným jednáním způsobil. Nezáleželo na tom, co chtěl nebo co potřeboval. Toto mu nepatřilo... Neměl nárok cítit *magii* v přítomnosti ženy nebo se ponořit do blaženosti, že ke svému jin našel jang – ke spojení v jedno tělo, mysl i duši.

Jeho přežití znamenalo jen to, že tu byl, aby sloužil jinému pánu, jeho úkolem bylo rozluštit pravidla, podle nichž musí žít – jen kvůli službě druhým.

Severusi... prosím...

Jako kdyby měl *někdy* na výběr.

Odtáhl se od ní, jako kdyby se popálil.

Nikdy by ji nenapadlo, že by ho mohla slyšet kňučet. Ne bolestí.

„Severusi?“ zašeptala. „Co se stalo?“

Zavrtěl hlavou a sesunul se na zem. Třásl se, ale navzdory jasným projevům protestu v každém ostrém rysu jeho těla ho objala a pevně přitiskla k sobě. Ztuhlého a neústupného, jako by zkamenělého žlutým okem baziliška, odsouzeného pamatovat si pouze svůj vlastní seschlý odraz. Navěky zamrzlého v čase.

„Ne, Severusi. Vrať se,“ hlesla a dál ho k sobě tiskla roztřesenýma rukama. Schoulil se do klubíčka v kleče na koberci jako muž, který očekává smrtící úder.

Dokud si nedovolíte chtít něco každou buňkou svého těla, slečno Grangerová, nemáte co ztratit. Co je to ztráta nebo strach pro někoho, kdo nemá žádnou naději?

Slova, která ten den před mnoha měsíci vyřkl, se jí rozezněla v hlavě a roztřásla ji víc, než když je slyšela poprvé. Tohle je tedy cena za naději? To oslepující vědomí, že teď může všechno ztratit?

A došlo jí, že takhle vypadá hrůza; to uvědomění ji zasáhlo jako náhlý poryv větru. Poznala to, tu oslepující jistotu, že nejste ničím než pouhým zrnkem na lesklém ostří čepele osudu. Která seká a seká, dokud z vás nezbydou jen malinké kousky toho, co jste si mysleli, že jste. Pokud by byla k sobě upřímná, mohla by ukázat na cáry sebe sama, schované za palčivou potřebou dokázat tomuto světu, že má právo v něm existovat. Tak jaká naděje?

Leželi spolu na zemi, její paže omotané kolem jeho chvějícího se těla. Mohla mu nabídnout jen naději, ačkoliv teď zvažovala, kolik jí té naděje vlastně zůstalo. I kdyby z ní zbyly jen cáry, jen pozůstatky duše, která vstoupila do kouzelnického světa s otevřeným srdcem a s očima planoucíma vášní, očekáváním a energií, pak se o ně podělí. Ale to rozhodnutí jí nezbavilo bolesti v hrudi. Bylo tu něco dalšího, muselo tu být něco dalšího, čemu nerozuměla, pomyslela si bezmocně. Muselo existovat *něco*, co mohla udělat.

V duchu viděla obrazy magického proudění, které se snažilo nabrat tvar – snažilo se najít svou vlastní bytostnou podobu. Nikoliv k vládnutí, k triumfu, ne kvůli moci nebo počtám – jen pátralo po své pravé identitě a po přirozených vztazích s okolím. Vzájemně propletené, na sobě závislé, mírumilovné a celistvé pouze v přítomnosti těch ostatních.

Ten náznak porozumění ji uklidnil. Mohla ho zbavit břemene být světcem a zachráncem zároveň. Ať už žil pod tlakem jakýchkoliv očekávání, odmítla se k tomu připojit. Ani jeden z nich nemohl uspokojit nemožné požadavky světa, který zápasil sám se sebou. To nejlepší, co pro ně oba mohla udělat, bylo poskytnout mu svou přítomnost a ukázat mu tím nejpříjemnějším způsobem, jak je pro ni vítaný. Bude kráčet po jeho boku, kamkoliv ho jeho duch povede – nabídne mu jen sebe, kulhající a nejistou, ale půjde o nabídku z čistého srdce.

Cítil její tělo přitisknuté ke svému, její objetí, ale nemohl se přimět, aby se odtáhl. Přes opar bolesti zaznamenal, že se pohnula, a pak ucítil hladké dřevo své hůlky, kterou mu vtiskla do dlaně.

Ne – dvou hůlek. Zavrtěl se a zmatek prorazil křehkými vrstvami bolesti, které ho paralyzovaly. A rázem se všechno dělo v jediném okamžiku.

- Síla, bílé teplo, které jím proudilo.

- Její ruce, silnější, než si pamatoval, uchopily ty jeho a společně sevřely jejich hůlky.

- Suchá kůže nasávající její dech, zahříváný jejím šepotem.

„Rozbili to, Severusi. Zabili to v sobě a udělali to i nám – nám všem. Požadovali, abychom byli jen částí toho, co jsme – a zbytek zadusili. Byli jsme nevinní a upřímní – patřilo to k nám, s tím jsme přišli na tento svět. Nikdo nemá právo něco takového udělat. *Bastardi.*“

Znovu se zavrtěl.

„Jak se opovažují?“ Cítil sálající teplo jejího vzteku a totéž pocítil i ve své hrudi.

„Kašlu na to, co to zatracené Orákulum znamená,“ zašeptala drsně. „Už mi nezáleží na tom, co kouzelnický svět potřebuje. Můžou si najít někoho jiného, kdo napraví to, co rozbili.“ Vnímal, že její objetí zesílilo. „Pokud chceš vědět, kdo jsem a kdo jsi ty, prostě se dívej.“

Seslala kouzlo tiše, ale mohla ho zrovna tak vykřičet z hradních věží.

Projel jím blesk energie, její magie, spleť a mocná, se setkala s jeho – přemlouvala ji, vyzývala ji. Vyzývala *jej*, aby vstal a bojoval za sebe – bojoval za své i za její právo existovat.

Cítil, jak se tvoří, poháněná skromnými vzpomínkami na to, co možná bylo, a záblesky toho, co by ještě mohlo být -

Měknutí, ne – hladce plynoucí tání. Ona pevně stála, planoucí, v kruhu, který tvořili. Rozpálený – vždy vyhledával oheň – kotlík a krb. Vždy se topil v chladu, prsty ztuhlé a kosti bolavé z nekonečného ledu. Teď jako kdyby se teplo šířilo z vnitřku ven, a nešlo pouze o ten slabý plamen, který roztaví jen vrchní zmrzlou vrstvu.

Něco se formovalo, staré podoby se proměňovaly, připravené vyjít ven na světlo. Teď už se mohl pohnout. Zvedl hlavu a tam byla ona, omámená stejně jako on překotnými emocemi a zdrcující naléhavostí. Jejich ruce se zdvihly jako jedna do výšky a z nitra hůlek vytryskly dva tvary.

Dvě stvoření z mlhy a stínu.

Třepotající se křídla a jiskra ohně.

Tón znějící tak čistě, že mu z něj srdce poskočilo radostí... zvuk se přeměnil na pocit, které ho naplnil mírem a nadějí. A láskou.

Nevěděl, kdy i on objal Hermionu, ale byl za tu kotvu vděčný. Sledoval, jak se fénixovi dařilo kroužit a zároveň se napařovat, než se přiblížil k ostrážitému drakovi a autoritativně se mu uhnízdil pod šupinatým křídlem.

Fénixova záře zastavila drakovo chrlení; ohnivé stvoření zůstalo jako omráčené, ale pod pohledem fénixových vytřeštěných očí podivně klidné. Nemohl si pomoci.

Rozesmál se.

V jeho náhlém smíchu slyšela bujarost.

Radost.

Svobodu.

Náhle osvobozená od řetězů, o jejichž poutu ani nevěděla, si uvědomila, že nejen on se zbavil břemene nespravedlivých nároků a nelidských očekávání.

„Musíme se odsud dostat,“ řekla.

„Rozhodně,“ zamumlal.

Vkročila do bezpečí jeho náruče a podala mu ruku.

Roztřesený emocemi si ji přitáhl blíž. A pak to pochopil.

„Ne, ne pryč odsud,“ řekl. „Musíme se dostat k ley line. Jedna tu je, ona je to, co potřebujeme.“

„Jak to víš? Kde? Severusi, jsi si jistý?“ vyptávala se divoce. „Nemusíme. Nenechám tě znovu využívat – nenechám nás využívat.“

„Nevím, jak to vím, jen... Není to pro ně. Je to pro nás – pro tebe. Věříš mi?“

Úder srdce někdy trvá celou věčnost.

„Navždy.“

Zachvěl se jí v náručí.

Mezinárodní magazín o transmucích a transmogrifikacích

/

Ti, kteří dobře znají odbor záhad, tvrdí, že spíš vyrostl jako les, než že by ho vystavěly ruce čarodějek a kouzelníků. Jeho úroveň se stáčí pod ulicemi Londýna a mnohé jeho komnaty byly dlouhou dobu opuštěné, především kvůli nedostatečnému pochopení magie, kterou obsahují.

Uprostřed těchto skrytých zákoutí zůstává jedna komnata trvale uzamčená. Ačkoliv ministerstvo magie záměrně podporuje zvěst, že ji zapečetilo, ve skutečnosti to byla sama komnata, která se stala neproniknutelnou.

Učenci zkoumající historii místnosti potvrzují, že ji kdysi využili samotní zakladatelé Bradavické

školy čar a kouzel. Podle některých hypotéz vytvořili své artefakty díky zde přítomné magii (Kratiknot, 2003), jiné naznačují, že tuto magii spoutali a využili přímo k vystavění Bradavic.

Odborníci na využívání ley lines a uzlů souhlasí s tím, že komnata označuje jedno z nejsilnějších spojení magické energie, které leží na západní polokouli.

Ale až do událostí v letech po druhé válce s Voldemortem byla skutečnost, že se tato komnata stala místem konečného rozpadu vztahu mezi čtyřmi zakladateli Bradavic, pro historické analýzy ztracená.

/

Stáli přede dveřmi jediné komnaty odboru záhad, jejíž dveře zůstávaly vždy neprůchodné. Ač hladké a černé jako ostatní dveře na odboru, neměly kliku.

„Tady?“

„Ano,“ zamumlal. „Nevím, jak se dostat dovnitř. Ale cítíš to?“

Cítila. Tep světa za zavřenými dveřmi pulzoval stejně jako její srdce v hrudi. Roztrhaný rytmus ji bolel; nevěděla, jak dlouho už takhle může klopýtat. Tak unavený – všichni byli tak unavení.

Položila na dveře dlaně a tvář přitiskla k jejich hladkému povrchu. Koutkem oka zachytila, jak se její slzy smísily se šmouhou popela na jejích zablácených a křehkých prstech. I on se dotkl dveří a ona přesunula jednu ruku, aby s ní překryla tu jeho. Možná se nedostanou dovnitř, ale na tom nezáleželo, nebyli venku sami. Stáli tam, propletené prsty přilepené k hladkému dřevu – svědci to, že je potřeba překročit práh.

S něčím, co vypadalo jako povzdech, se dveře otevřely.

Zalil je chladný vzduch, který se vlnil navzdory nepřítomnosti větru.

Vešli do obrovské místnosti. Do vnitřního a zároveň venkovního prostoru matně osvětleného příkrývkou hvězd zahalených hustými tmavými mraky.

Rázem mohl slyšet pláč duší, jejich roztřesené a vyčerpané hlasy.

Nechtěli jeho, volali ji – ona byla to, co potřebovali. Ale jejich zranění byla tak rozsáhlá, a on ucítil, jak se zachvěla.

„Nemůžu, změnila jsem názor.“ Přitiskla se k němu a srdce jí pod jeho rukama pádilo jako zběsilé. „Pojďme. Musíme odsud.“

„Můžeš, Hermiono.“ Hlas měl vážný. Duše nevolaly jeho, ale držely ho pevně, obklopovaly ho. Dobře znal tu hrůzu a touhu schovat se na dně nejhlubší jámy, kterou jste dokázali najít, dokud vás země nepohřbí a nenechá vás odpočívat v klidu. „Jsem tady s tebou.“

„Nevím, co mám dělat. Nevím, co chtějí,“ lapala po dechu a do hlasu jí prosakovala panika. Držel ji, když se rozklepala, a třásl se zuřivostí nad nespravedlností, kterou jejich svět spáchal – že tak naprosto selhal v budování sebedůvěry této vášnivé ženy. Právě tady, právě teď nejvíc ze všeho potřebovala bezmezně věřit, že je schopná být něčím, co jí nemohly poradit žádné knihy ani vzorce.

„Nech je, ať ti to poví,“ zašeptal. Zachvěla se a on přitiskl rty na jemnou kůži jejího spánku a čekal, až se přestane třást. Cítil, jak se proměnila – ne do zvířecí podoby, ale do své ráznější verze. Už ne nevinné, ne si tak jisté nebo tak nachystané vrhnout se vpřed. Do stálejší: ukotvené a chápavé. Svými rty se otřela o jeho; obklopila ho svou důvěrou, i když ustoupila z bezpečí jeho náruče.

Pomalou se vydala do středu komnaty. Úlomky skály se tyčily v nepřátelské formaci; kamenná armáda chránící potrhane, jemné duše za ní.

Zula si boty. Toto byla posvátná půda.

„Jsem tady.“

A země odpověděla zaduněním, otevřela se a pozvala ji do kruhu stojících kamenů.

Skála pod jejíma bosýma nohama byla horká a třpytila se sklíčky vrostlé rudy. Tvrdé, nepoddajné, ostré hrany rozřezávaly jemná chodidla a krev pokrývala povrch skály blyštivými kapkami. Duše pod ní zpívaly jako u vytržení, poznávaly ji a vítaly.

U zábrany padla Hermiona na kolena. „Ukažte mi, co potřebujete,“ zašeptala k energetickým silám, o nichž věděla, že se potácejí pod zemí, a prsty přejela po lesklém povrchu. Nepřišla žádná slova odpovědi, jen záplava vzpomínek vytrysklých jako voda ze skály.

Dívka nadšená létem a sluncem, s oceánem za zády, bílý písek měnící tvar pod doteky jejích rukou. Hradní zdi a kalná jezírka probouzející se k životu podél klikatých cest a lesků osídlených tvory přesahujícími fantazii – svět přetékaný přísliby a možnostmi. Hladký písek vibroval radostí z magie, která jím procházela. Neporušená. Mocná ve své nevinnosti a se slibem přemíry energie připravené podělit se s vyčerpaným světem.

„Zapomněla jsem,“ zamumlala a dál vzpomínala na sebe, na léto před prvním rokem v Bradavicích. Byla tak šťastná. Nervózní, ano, ale povětšinou nadšená, že se připojí ke světu lidí jako ona, lidí, kterým krev zpívala kouzly a kteří mohli slyšet šepotání vanoucího větru a rozpažených větví stromů natahujících se k nebi.

Ale oni to nemohli – nebo nechtěli – vidět. Se svou magií zacházeli stejně jako se všemi ostatními živly, které jim byly vydány na pospas. Zapomněli, že kvete v bujně zemi a ve výživné vodě; protéká drahocenným kovem v základech světa a zpívá v košatých stromech v lesích a v plápolajících ohních jejich krbů.

Duše pod ní se třásla bolestí zrady. Magie jim bylo darována, ale ony rozsekaly samy sebe na kousky. Podělila se o své bohatství a ony rozdrobily životodárný celek na střípky.

Ach, Merline... Moudrý klobouk.

„Nebelvír!“ zvolal a ona se usmála a vydala se ke stolu nadšených studentů. „Musí si tedy myslet, že jsem velmi statečná,“ dumala stísněně. „Ale klobouk také řekl, že jsem chytrá, loajální a ambiciózní.“ Zmatená, ale dychtivá se připojit, zapadnout mezi ostatní, zdokonalovala a živila oheň ve svém nitru. Svou inteligenci, vášnivou vytrvalost, když čelila výzvám, tvrdohlavou statečnost a spontánnost. Celkově dobré vlastnosti. Kvality, kterých si cenil ředitel, které ji udržovaly na špici třídy a v centru války, jež vřela po celá desetiletí.

Onen den a nespočetné dny následující se dívala k ostatním stolům a přemýšlela, jaké by to bylo v jiných kolejích. Během dlouhých období, kdy ji Ron nebo Harry odstrčili stranou, protože místo jim věřila vlastnímu úsudku nebo instinktu, hleděla na ostatní stoly a přála si, aby se mohla otočit zády ke kvalitám tak ceněným v nebelvírské koleji, nebo aby aspoň byla oceněna za zásluhy, které přesahovaly nebelvírské krédo. Ale ocitla se ještě ve větší izolaci, než si představovala, když do tohoto světa vkročila – s nevídaným původem a navzdory zřejmému talentu pokládána v očích mnoha lidí, kteří nikdy nežili bez magie, za podřadnou.

Viděla jen jednu cestu: dokázat bez jakýchkoliv pochyb, že do tohoto světa patří. Myslela si, že jedině úspěch jí může vynést vstřícné přijetí. Když jí místo zde nezajistila zářivá magie, pak to mělo být její skvělé myšlení.

Kameny pod ní se znovu zachvěly a ona ucítila vítr zuřící divokým vztekem.

Ted' viděla všechno mnohem jasněji. Stavba jejich světa narušovaná generacemi studentů, kteří byli v Bradavicích rozřazeni; rozdělili je, tak mladé, do kolejí, které v nich živily jen část z toho, co je dělalo celistvými. 'Od těch druhých se drž dál,' říkalo se. 'Naše cesta je ta jediná správná.' Jak je možné, že klobouk rok za rokem zpíval o spojenectví, a přesto je nutil k rozpadu - k odmítání částí sebe sama, které nepasovaly do modelu jejich koleje, a k opovrhování těmi, kteří vykazovali jiné kvality než oni?

„Už ne,“ zašeptala ke stojícím kamenům a ony zašeptaly svůj souhlas.

„Už ne.“

Jeho hlas zněl drsně, ale hladil jako nejjemnější hedvábí. Neviděla ho přijít blíž a připojit se, ale věděla každým vláskem své duše, že kdyby nebyl vítán, kameny by mu zabránily vstoupit. Navíc ho chtěla mít blíž – potřebovala ho mít blíž – a tak sáhla po jeho ruce a přitiskla si ji k hrudi.

Poklekl vedle ní, černé vlasy mu čechral vítr. Duše zapěly své pozdravy a on sklonil hlavu.

Zahanbený? Proč je zahanbený?

Hermiona si nepovšimla slz, které měl na tváři, dokud nedopadly na kámen pod jejich nohama, kde se mísily s kapkami její krve tak dlouho, až by nikdo, žádná čarodějka, kouzelník nebo mudla nebyli schopni rozeznat, kde končí krev a začínají slzy.

Duše pod zemským povrchem ho volaly nepovědomými hlasy, nabízely mu, aby se k ní připojil. Severus v jejich naléhavé prosbě rozeznal bolest, hluboké bezpráví a záchvěvy vykoupení. Došel, rovněž bosý, k bariéře a jako ona posvětil kameny svou krví, kterou tak

dlouho považoval za pošpiněnou.

Je tu Hermiona, nejsem sám.

Stráž kamenů se před ním rozestoupila a on vešel, jen aby sledoval, jak se Hermiona připojila k symfonii. Jející výkřiky pochopení brzy prosákla bolest. Natáhl ruku, aby se dotkl stojícího balvanu, a rázem to viděl, jeho vlastní vzpomínky se překrývaly s jejími, vzpomínal na její rozvíjení, jak rostla jako květinka, na kterou dopadá světlo jen z jednoho, přímého směru.

A Klobouk. Jak mohl nemyslet na Klobouk?

Stovky let rozdělování – vymezování dětí podle některých vlastností, ale odsuzování za jiné. Jak jinak by mohli Gauntové tak zakrnět? Během generací jistoty o nadřazenosti popoháněla jejich aroganci nafoukaná pýcha v třpytivém stříbře medailonku; ale pohrdala ohněm, který mu dal tvar a lesk, a zemí, která ho živila u svého prsu a poskytla k němu materiál.

Jak jinak by mohla Meropa věřit zároveň ve svou nadřazenost i naprostou bezcennost? Maso, krev, magie a strach – a sny o přetvoření světa tam, kde už nezůstalo žádné zrcadlo, které by vám připomnělo, že jiní chlapci s tmavými vlasy i bez matek vyrostou do síly bez nenávisti.

Vyrůstání v místě bez oken, bez výhledu na zemi, kde ocel v konstrukci světa živí vodu skrývající se v nejtemnějších zákoutích, kam se nikdo neodvážil vstoupit, kde lesy s kořeny roztaženými pod zemí do dálky rozkvétají navzdory suchu, které tu a tam přijde a zanechá zemi vyprahlou. Jen spalující nenávist nasávaná s mateřským mlékem a později opojný přívál moci, která vámi prolétne – a jejíž cenu popíráte, i když spálí každý kousek lidství, které v sobě máte.

Severus svíral obličej v dlaních a plakal. Pro Lily, jejíž oheň ho přitáhl a o jehož plameny se popálil bez ohledu na cenu. Pro své spolužáky, kteří usilovali o nadvládu, jako kdyby ta znamenala bezpečí, když ani jejich jiskry magie nestačily. Nejvíce ale plakal pro chlapce, pro mladíka, který věřil, že jeho vědomosti k němu přitáhnou moc, a že bez moci by také mohl přestat existovat.

Truchlil nad beznadějným, zoufalým přáním být v bezpečí a mít vše pod kontrolou – a že navzdory dovednosti, se kterou ovládal dřevěnou hůlku, již pohrdal, a kotlík, jehož obsah mohl tvarovat jako hlinu, to všechno nedokázalo zadržet ostrou čepel nenávisti, aby ho neodřízla od první ženy, kterou kdy miloval. Nezničit ho spolu s ní.

Žádné množství pokání, žádná náprava nemohly odčinit nenávist. Neúnavně na tom pracoval, a když dokončil poslední úkol, byl připravený na to, že jeho čas na tomto světě je u konce. Po probuzení v kolébce země, slabý a bezmocný jako kotě, si především přál dostat nějaký náznak odpuštění, signál, že náprava byla dokončena. Místo toho byl pověřen nespílitelnou úlohou rozšifrovat jednání starce a – jak nyní rozuměl – napravit škody způsobené staletými rozvraty. Mohl být jen vděčný, že z toho malého chlapce něco zůstalo – dlouho spící zbytky dítěte, jehož tvář se rozzářila očekáváním při pomýšlení na školu magie, do níž bude patřit.

Ucítil, jak ho Hermiona pohládila po vlasech, její konejšivé teplo a jistotu. Čím si zasloužil být po jejím boku, po boku této mudlorozené čarodějky – této vášnivé ženy, jejíž srdce bylo stejně zraněno jako to jeho? Oba se dotkli temnoty, čelili částem sebe samých nucených skrývat se v nejhlubších stínech. Ale našli tam jeden druhého a ve světě, kde se potkali, existovalo světlo.

Přiblížil rty k její dlani a vtiskl polibek na měkkou pokožku. Šepot jejího povzdechu se připojil k vanutí větru mezi kameny. Skály pokrývala jejich krev, slzy a prach kouzel, které ho chránily před újmou. Takže když se země otřásla a stojící kameny se rozevřely jako vítězné lístky v květu, prudký výbuch síly z železného pásu procházejícího skálou, zněl jako výkřik radosti. Otočili se k sobě, vzduch kolem nich pulzoval triumfem.

Obloha se otevřela a pokropila je očištným deštěm – vyčerpaná půda duněla poděkováním za

jejich obět a odevzdání -

- a rozšířila pozvání i na ně...

Tančete s námi.

Hermiona stiskla Severusovu ruku a on vědět, co udělá – ale přece ji nemohl napodobit! V mžiku zvedla tvář k oblakům a s radostným výkřikem se přeměnila. Její tygří mládě dovádělo v dešti a Severus se jen díval, i když si nepřál nic jiného než se k ní připojit. Rázem byla u něj, hravá, ale vytrvalá, pozorovala ho tygříma očima. Padající voda ho omývala, jeho tělo vítalo živel, který vyléčili, a další, které by nyní mohli uzdravit společně.

Vzpomněl si na den, kdy se poprvé proměnila, na vodu, kterou jí přinesl, protože byla vyprahlá. Řekla, že byl tygr. Mohl by jím být, mohl by to dokázat. Pochopil, jak změnit destruktivní ostří meče na obohacující nádobu kotlíku, pochopil poranění i zázrak, na který se může kouzelná voda přeměnit v lektvarech. Zavřel oči a přál si jen *být*, otevřít se všemu, co je v něm podstatné – ať už přijaté, nebo dlouho popírané. A svaly se protahovaly, šlachy napínaly, cítil, jak se celé jeho tělo taví a reformuje. Uvítal ho nadšený řev mláděte a společně přistáli na hladkých kamenech.

A zatímco je zmáčela voda, cítili, jak se skála pod jejich tlapami posouvá, měkne a přeměňuje, až je obklopily bílé krystaly oceánu písku. Běhali po něm a sledovali, jak se v jeho křišťálových zrnkách láme světlo. Mládě vypísklo a začalo hrabat, zavrtávalo se do země, norovalo v bujně půdě pod nimi. Připojil se k ní, plný vůně úrodné hlíny. Voda zalévala zemi a ta ji radostně pila. Převalovali se spolu po měkké zemi a smývali ji vodou. Když stál znovu na nohou, vytrásl si ji z kožichu a pocítil, jak se jeho tělo znovu mění. Pohled na Hermionu odhalil, že i ona se přeměňovala. Dvě želvy si hověly v kalužích vody a tančily s příliš dlouho oddělenými živly. Voda a kov, uvolněné, propletené, konečně se uzdravující.

Když zvedl hlavu a podíval se do dálky, spatřil les, kterého si předtím nevšiml – explozi barev a příliš dlouho zapovězeného života. Sledoval pohyb ve stromech, život schovaný pod větvemi. Jakmile se vydal směrem k němu, cítil, jak se jeho tělo znovu mění – azurová dračí křídla dala signál k zastavení deště. Hermionin drak byl menší, ale velkolepě žlutý, jako slunce a světlo na písku.

Vychutnával si ten pocit nádherné formy, své spojení s kořeny stromů roztahujícími se v zemi a s vědomím, že jsou konečně vyléčeny a mají dostatek živin. Hermionin drak vedle něj zářil nadpozemským ohněm a on s děsivou jistotou věděl, co udělá.

Kolikrát vášeň a hněv zničily toho, koho miloval? Planoucí srdce mu bušilo v hrudi, když se díval, jak se drak přeměňuje do fénixe tak rudého, že se zdálo, jako by jeho pera hořela. Fénix triumfálně zatrylkoval, ale on váhal, dokud se k němu nepřiblížila a zobákem mu nezačala oklovávat šupiny na křídlech. Vychrlil jejím směrem ohnivou kouli a přísahal by, že když letěla podél plamenů, smála se.

Vyzývala ho, dobře to věděl. Vyzývala ho, aby se osvobodil od pout, které ho tolik let života držely v zajetí. Vyzývala ho, aby se k ní připojil a byl volný.

Vyletěla tak vysoko a hořela tak jasně, že se bál, aby ve výbuchu ohně nezmizela. Povstane fénix-zvěromág z popela? Musel ji následovat; kdyby shořela, shořel by s ní. Půjde za ní kamkoliv. Vystřelil do vzduchu, během letu se z draka přeměnil do zářivého fénixe a dohonil ji, když prolétla mezi stromy na okraji stojících kamenů.

I les dole se měnil. Byl pustý, jako po dlouhé zimě. Ale jak nad ním kroužili, větve se obalovaly zářivě zelenými listy, rašily na nich květy, ze kterých bude jednoho dne ovoce. Ze své vyvýšené pozice viděl kořeny, které se nořily hluboko do půdy, a představoval si cesty, které si probíjejí hluboko pod povrchem. Fénixova paměť mluvila o staletích shořelých stromů, živících svým popelem půdu, živících další generaci stromů.

Svět měl, stejně jako on, své cykly a rytmy. Život, smrt, regenerace a obnova – cykly v rovnováze, neporušená struktura vesmíru. Čepel, která je rozbila na střepy generacemi kouzelníků, jež zapomněli... a stvořili Toma Raddlea. A Raddle, který se ve snaze zvrátit za každou cenu přírodní zákony sápal po duši světa a téměř nenapravitelně ji roztrhal.

Severus roztáhl křídla a zakroužil, prolétl kolem Hermiony a ve výbuchu euforie prudce vystoupal nad ni. Zatrýlkovala potěšením a připojila se k němu nad mraky. Společně zkontrolovali spoje a vazby světa a shledali je silnými. Bok po boku se radovali, že svět je znovu celistvý.

Poté postupně klesali ke stojícím kamenům zasypaným listím a ke stříbrnému písku lemujícímu svěží bující travu. Věděl, že se dívá, a připravil se k přistání na zelené ploše. Tato vášnivá žena tolikrát převzala vedení; tentokrát udělá první krok on.

Dal jí signál výmluvným načechráním peří. Svíralo se mu srdce a doufal, že ona pochopí, co se chystá udělat, a že ho bude následovat.

Oba zářivě rudí fénixové za stálého klesání společně projeli chladným vzduchem, dokonce i za letu přitahovaní k sobě – a bok po boku shořeli v plamenech.

Mezinárodní magazín o transmutacích a transmogrifikacích

/

Retrospektivní zkoumání událostí, ke kterým došlo na odboru záhad, včetně pozoruhodného rysu přeměny do vícera zvěromágských forem naznačuje, že proběhlý interní alchymistický proces vyžadoval výjimečnou úroveň vnitřního vědomí a interpersonální závislosti a sladění.

domnívají, že uzdravení umocnil právě samotný proces vzájemného propojení a naladění (Snape & Snapeová, 2028).

Jiní současní vědci tuto formulaci odmítají jako smyšlenou a nehodnou vědecké diskuse (Weasley & Wimple, 2030).

Účastníci nápravy jdou tak daleko, že se

/

Když se probudila, měla opět chladnou kůži. Leželi na roztroušených drnech trávy s výhledem na stojící kameny.

Hermiona zamrkala. Byla si jistá, že když předtím vešli do komnaty, stály mnohem víc nakřivo. I komnata působila úplně jinak, pomyslela si. Narušené vibrace téměř ustaly, stejně jako zmizely roztráštěné kameny. Zalila ji proudící energie, jako kdyby se země snažila podělit o svou odměnu a radost.

Kdyby byla energie stvořená ze zvuku, napadlo ji, zněla by tu symfonie. Jako by v dálce hrál orchestr, Hermiona cítila pulzující rytmy a vysoké tóny složité písně, která sílila, prudce tryskala z jádra země.

Otočila se k Severusovi, který ležel vedle ní, a natáhla ruku, aby mu zamotala prst do uvolněného pramene vlasů. Když otevřel oči a přešel po ní malátným, hřejivým pohledem, srdce jí poskočilo – ruka následovala trasu očí s pálivým dotekem.

Rozbušilo se jí srdce, energie komnaty nabobtnala – musí to teď dokončit, pomyslela si nejasně, rozptýlená vzrůstající touhou, potřeby srdce a těla v souladu. Prsty kreslil kroužky na jejím bříše.

Chtěla to; chtěla *ho* každou buňkou svého těla – srdcem, myslí i duší. *Moje volba.*

„Severusi,“ zašeptala a on si ji přitáhl oběma rukama. Zasténala, když se k ní přitiskl celým pevným tělem, nechtěla nic jiného než roztrhat látku, která je dělila, na cáry a vychutnávat si dotek a jeho chuť. *Už žádné další bariéry.*

„Chci tě, Hermiono,“ zamumlal. „Chci tě celou, každý tvůj fantastický, popudlivý, otravný, neodolatelný kousek.“ Každé slovo potvrdil otřením svých rtů o její, rukama hledal nahou kůži a chtěl víc.

Nedočkavý, dravý -

Ano, ano...

Přivinula se k němu. Zvedl ji do náruče a odnesl ji na mýtinu s bujnou trávou pod stříšku z převislých stromů. Pod zrcadlícím se světlem tisíců hvězd pluli na hloubce své touhy a okraje jeho kdysi rozbitého srdce se rozechvěly v žhavém žáru jejího pozvání.

Bylo to jako mísení nespravedlivě oddělených materiálů, jásajících nad svým sjednocením. Vzrušeně se dotkla jeho nahé kůže a rozechvěla se horkem jeho nedočkavého těla, kterým se k ní tiskl. Rukama ho hladila po zádech, nevědomky na nich kreslila ohnivé runy, svými ústy se přisála k jeho a pila z něj jako dlouho vyprahlá žena. A jeho rty, tak horké jako její; jeho hlas, hladký jako tekoucí voda; přivřené oči sledující stopu těch hbitých prstů, překvapující intenzitou, se kterou zkoumal a dráždil, soustředěný, jako kdyby se učil nazpaměť krajinu jejího těla a vstřebával texturu její duše.

Zachytil její pohled a touha zračící se mu ve tváři ji přiměla vykřiknout – musel vědět, jak moc v něj věří, jak moc ji poznání a láska k němu změnily. Byl její součástí – neoddělitelně, a radost z toho vědomí ji zasáhla tak, že cítila její váhu až v kostech.

Zvedla ruku k jeho rtům a hladila je prsty, dokud jeden z nich nezachytil a nevtáhl ho do úst, což jí rozechvělo po celém těle.

„Severusi... prosím...“ zašeptala. Oči měl jasné a nezáleželo na tom, které slzy na její tváři patřily jemu a které jí.

Teplo v jeho hrudi mohlo pocházet z bušícího srdce, ale bylo těžké to tvrdit, protože mu horce plálo celé tělo.

Severusi, prosím... Teď už zůstal jen její hlas, jen ona a pravda – konečně, *konečně* si mohl svobodně vybrat cestu: ukotvit nápravu tímto finálním spojením, přímo tady s živly kroužícími kolem nich, nebo ji odtud odnést a milovat ji jen tak, jako muž miluje ženu, a nikoliv jako zástupce vesmíru.

Co věděl s jistotou, bylo, že nemůže – nechce od ní už nikdy znovu odejít. Ne z nutnosti nebo kvůli závazku, ale kvůli pravému a mocnému poutu, kterého si bude vážit a chránit ho, dokud

bude dýchat. Našel podstatu sebe sama a část z toho patřila jí.

„Ano, ach ano.“ Bylo na něm, aby si zvolil – svobodně a naplno, pomyslel si a přitiskl své rty k jejím.

A pokud to bude prospěšné světu, nezlobil by se – kdyby je nechal ještě pár dalších chvil o samotě.

Znovu si ji k sobě přitáhl. Tělo se jí vlnilo touhou, rukama mu přejížděla po hrudi, bříše, jemně ho hladila. Ten dotek ho rozpálil a on toužil po jediném – ponořit se do jejího vlhkého horka, konečně nalézt splnutí a rovnováhu, po které prahl.

Vzdychla a pod jeho dotekem se prohnula. Laskal ji svým dechem – a přiměl k hlubokým stenům a výkřikům potěšení, když škádlil a ochutnával její nejtajnější místa, centrum její rozkoše a touhy. *Kotlík*, pomyslel si překvapeně – ona je můj kotlík a *já* jsem plamen.

Přesunul se na ni. Omotala mu nohy kolem boků a přitáhla si ho blíž, hladila ho – zasténal a poddal se jejím dlaním. Nasměrovala ho do svého nitra, a když do ní vklouzl, společně vykřikli nad intenzitou spojení svých těl – konečně.

Tiskli se k sobě, tvrdě, horce a plynule se pohupovali. Sténala a zvedala boky, aby s ním sladila rytmus. Svými ústy našla jeho, zaútočila jazykem, rty, zuby, pohltila ho horkým dechem. S každým výpadem, s každým kmitem jazyka a s každým hrdelním stenem v něm narůstalo, rozvíjelo se a mohutnělo potěšení. Podle jejích nadšených výkřiků a naléhavých pohybů poznal, že není daleko za ním.

Tiskli se k sobě a pohybovali se v harmonii – jejich pouť nebylo možné vykonat samostatně. Spalující, něžná, nejintenzivnější rozkoš, jakou kdy zažil – vykřikla při vyvrcholení a on vnímal vlny jejího prožitku, jako by patřily jemu. Země pod nimi se zachvěla, jako by magie, kterou spoutali a vyléčili, čekala na jejich spojení.

Pohládl Hermionu po vlasech a zanořil jí prsty do vlnících se kadeří. Zasmála se a znovu ho políbila – a pak znovu a znovu, dokud nebyl opět rozpálený a připravený. pomyslel si, že tohle by možná mohl být uspokojivý způsob, jak strávit zbytek věčnosti.

Kapitola 6

Zůstali tam spolu ležet celou noc přitulení k sobě, dokud je teplá nit rána nevytáhla z říše snů.

Hermiona se zavrtěla, obklopená měkkou trávou a na chvíli dezorientovaná. Chladný vzduch zavál komnatou, zastudil ji na nahé kůži a poskytl jí tak další důvod, proč zůstat v Severusově náručí. Jako kdybych potřebovala nějakou výmluvu. Hlavou se jí mihla myšlenka, zda jim může komnata poskytnout potřebné věci, kdyby se tu rozhodli zůstat – a nikdy neodejít. Upadla znovu do polospánku a probral ji až úmyslný pohyb Severusových rukou po měkké kůži na jejím břiše. Na to bych si dokázala zvyknout.

Usmála se a v odpověď na pohlazení souhlasně zabroukala.

„Tedy, tohle jsem zrovna neměl na mysli, když jsem navrhoval program na včerejší večer,“ zamumlal.

„Ne?“ zasmála se a otočila se čelem k němu a přitáhla si ho blíže. Potěšil ji záblesk humoru, který se mu objevil v očích.

„Ne tak docela,“ vydechl a zasypal jí tvář jemnými polibky. „Spojení se živly a riskování života a končetin kvůli duši kouzelnického světa kupodivu kleslo do dolní části mého seznamu priorit.“

„Doufám, že včerejší noční aktivity to přerušení večera vynahradily,“ poškádlila ho.

„No, je možné, že je budu muset znovu vyzkoušet, abych si to ověřil-“

Ted' už se rozesmála nahlas. „Vždycky jsem obdivovala tvoji důkladnost,“ zamumlala, na okamžik rozptýlená pohybem jeho rtů po své tváři a zejména přesunem jeho dlaní níž a níž.

Uchechl se a zaměřil pozornost na místo hned za jejím uchem. To, jak zjistil, nikdy nezklamalo, když ji chtěl přimět sténat.

Ležel tam, kam ho v posledním záchvatu zlosti položila, na hromadě zmačkaných pergamenů a prázdných lahviček od inkoustu. Proměnné stále doutnaly na spodním okraji papíru. Občas se nějaká runa statečně zvedla, oddělila se od hromady a zběsile hledala místo, kde by se mohla usadit.

Proč to není v rovnováze? Sledoval, jak si přitáhla pergamen blíže a oběma rukama uhlazovala pomačkanou stránku. Posledních pár hodin nebylo jednoduchých, pomyslel si. Jakkoliv se cítil osvobozený a ukotvený, jeho ruce, a jak viděl, i ty její, na sobě nesly pozůstatky noci. Krev, slzy, bláto a déšť zanechaly na jejich prstech a dlaních stopy, které se teď otiskly i na pergamen.

„Nějaká změna?“ zeptal se Severus a natáhl se po papíru. S úšklebkem zaznamenal, že i on na něm nechává skvrny.

„Žádná,“ odpověděla Hermiona a sesunula se na židli. Čím to mohlo být, dumal, že byl svět stále nakřivo?

„Hermiono?“

Při zaslechnutí ostrého podtónu v jeho hlase nadskočila: „Co je?“

Ukázal na pergamen, který se znovu roztočil kinetickým pohybem. Runy a symboly, po týdny stagnující, vyskočily ze stránky, tančily a kroužily – téměř dychtivě. Ale místo, aby se svalily na jednu hromadu, se teď jen snesly na doutnajícím haldu při okraji stránky, v mnohem plynulejším a pomalejším pohybu. Jeden za druhým se jako při secvičeném tanci usadily na svých místech a spokojeně si broukaly.

V tom okamžiku Strom vybuchl barvami – kořeny se zabořily do půdy, která se tam objevila, kmen se protáhl a zmohutněl. Větve se rozprostřely do stran, listy praskaly životem a pulzovaly.

V rovnováze.

Hermiona se zadívala na rovnici – Strom života – která získala tři dimenze, pohyb a život a spolu s ním vyváženost.

„Potřebovalo to víc než jen inkoust,“ zašeptala. „Potřebovalo to-“ Zaváhala.

Pohlédla na své ruce a na Strom, který jako by absorboval pozůstatky noci z její kůže. Nejen z její, z jejich, uvědomil si. Je oba.

„Vyžadovalo to ukazatel směru,“ řekl Severus. „Ten-“ Hlas se mu zadrhl v hrdle.

„Potřebovalo to nás, Severusi,“ zašeptala a popošla blíž, aby ho objala.

Zřejmě tomu rozuměla, pomyslel si. Zřejmě si uvědomila, že – bez ohledu na všechno jeho vtípkování v komnatě – být hybnou silou změny – nebo života – místo nečinného přihlížení smrti a zoufalství bylo... ohromující.

„Ano, nás,“ zopakoval tiše a zabořil jí tvář do vlasů. „Absolutně úžasné.“

Cítil, že se usmívá, i když jí neviděl do obličeje. Když se k němu otočila, nemohl se rovněž ubránit úsměvu.

„Co říkáš na to, že se vrátíme do tvých komnat – kromě obývacího pokoje jsem toho z nich moc neviděla,“ nadhodila.

„Ano,“ zamumlal. „Věřím, že je tam komnata, která vyžaduje naši pozornost.“

Severusovy soukromé místnosti z něj odrážely víc než vstupní část, dumala Hermiona ospale. Strohý obývací a jídelní prostor odrážel jen praktickou stránku bez osobního dotyku toho, kdo jej obýval.

Hermiona se rozhlédla po vyhřáté místnosti, pečlivě zabalená do deky, ačkoliv si říkala, že Severus je mnohem lepší příkrývka. Ne že by ložnice odhalovala o tolik víc, aby se dramaticky lišila od vnějšího prostoru. Šlo jen o to, že tu bylo k vidění trochu víc jemnosti, která venku scházela. To je ono, uvědomila si – ostré hrany pro něj znamenaly nutnost i bezpečí. Ale tady dlely jeho stránky, které nikdo jiný nemohl vidět.

Šťastně si povzdechla. Zavrtěl se, ospale ji políbil na čelo a pak na rty, když se k němu otočila, aby ho pozdravila.

„Dobré ráno,“ usmála se. „Nebo odpoledne? Nějak jsem ztratila pojem o čase.“

Uchechtl se. „Já taky. Ale jestli hlad něco signalizuje-“

Hermioně zakručelo v břiše a tiše si odfrkla. „Nemůžu si vzpomenout, kdy jsme jedli naposled.“

Komnata, stejně jako všechny obývací a pracovní části odboru, vyslyšela jejich potřeby a odpověděla...

„Musí být ráno, když jsme dostali vejce a tousty,“ poznamenal Severus. Společně udělali na posteli místo pro podnos se snídaní a pustili se do jídla. Po zahánání nejhoršího hladu – byla to fakt hodně dlouhá doba, co jedli naposledy, pomyslela si Hermiona – se hovor vrátil k tomu, co se asi děje mimo tyto prostory.

Myšlenky na události tam venku, jak to Hermiona často v duchu označovala, byly po dlouhou dobu plné viny a obav, takže rozjímat o tom teď znamenalo cítit se tak nějak osvobozeně a trochu zvláštně. Ale komnata jim spolu s jídlem poslala i noviny – Denního věštce, jehož přední strana jim sdělila, že byli mimo dva dny, včetně poslední dávky spánku, a že od jejich odchodu do komnaty se toho hodně změnilo.

Hlavní titulek roztažený přes celou přední stranu nad fotkou rozzářeného Kingsleyho Pastorka hlásal: Eskalující přírodní katastrofy razantně ustupují, ministr kouzel říká: „Věděli jsme, že to dokážeme porazit.“ Podrobnosti na straně 21. Hermiona si odfrkla a odhodila noviny na postel. „Kecy,“ prohlásila. „Ale předvídatelné. I když od Pastorka jsem ve skutečnosti možná čekala něco lepšího,“ dodala.

Severus podrážděně zafuněl na souhlas. „Na tom nesejde,“ řekl. „Bude dělat to, co politici dělají. Je jasné, že pod povrchem se děje víc, než kdy zjistí většina populace.“

Hermiona přikývla. Ve vzduchu mezi nimi viselo souznění a nevyslovené uznání jeho roků neopěvované oběti a zásluh o bezpečí světa. Natáhla se po jeho ruce a on propletl své prsty s jejími – pouto navázané volbou a vytvořené navzdory několika bariérám. Nebo možná zčásti díky nim, napadlo ji.

„Ráda bych šla na Příčnou ulici,“ nadhodila a on překvapeně vzhlédl.

„Opravdu?“

„Chci se procházet po Příčné ulici. S tebou,“ pokračovala s rozzářenýma očima. „Ruku v ruce.“ Usmála se. „Chci bloumat uličkami u Krucánků a Kaňourů a zjistit, kdo z nás koho odtamtud vytáhne, protože se chce jít najíst.“

„Příčná ulice. Krucánky a Kaňoury. Ano,“ zamumlal. Viděla, jak váhal, a zvažovala, jaké by pro něj bylo kráčet znovu těmi ulicemi, tak odlišný od muže, za kterého ho pokládal kouzelnický svět. Tak odlišný od muže, za kterého se před pár měsíci pokládal on sám.

„Kam bys chtěl jít ty, Severusi?“ zeptala se. „Ten chaos trvá už tak dlouho, že si neumím představit...“

„Do Bradavic,“ vyhrkl. „Chci se procházet po chodbách Bradavic a vědět, že už mě odtud nikdo nevyžene.“

Stiskla mu ruku; bolelo ji srdce pro muže, který krácel těmi chodbami a snášel kyselý pohledy studentů a učitelského sboru – zejména ten poslední, hrozný rok. „Ráda půjdu tam, kam ty,“ zašeptala. Přikývl – skloněná hlava dost jasně potvrzovala jeho pocity.

„A chtěl bych navštívit Brumbálovu hrobku,“ dodal tiše. „Nebyl jsem u ní.“

„Ani když-“ Proklela se za ta impulzivní slova, i když se nezdálo, že by ho nějak rozrušila.

„Ne, ani když jsem byl ředitelem,“ odpověděl. „Nemohl jsem to udělat, tehdy ne.“ Přikývla a vyčkávala. „Měl jsem ho rád i jsem ho nenáviděl,“ pokračoval. „A dokud to všechno neskončilo, nemohl jsem s tím vším, co se ve mě tlouklo, snést jeho přítomnost.“

Znovu přikývla. Jak moc ho musela omezovat tak strašně dlouhá vnitřní bitva.

„Myslím, že návštěva Brumbálových hrobek musí být první věc, kterou podnikneme, Severusi,“ řekla. „Dnes. Teď hned.“

„Dnes?“

„Už není důvod čekat, nic ti – nám – nebrání jít tam, kam chceme, když si to přejeme.“

Pomalou přikývl, jako kdyby vstřebával nové informace.

Přes tvář mu přelétl rychlý úsměv a ona tázavě naklonila hlavu.

Oči mu znovu zazářily. „Jen mě napadlo, jestli naši draci projdou jistým oknem, ve kterém, jak jsem přesvědčen, zeje poměrně velká díra,“ uculil se, a pak se smál jejímu zmatení. „Nevadí, jsem si jistý, že už to opravili.“ Zatahal ji za ruku. „Pojď,“ řekl, náhle dychtivý odejít, „jdeme.“

Bílý mramor zářil v dopoledním světle. Blízké jezero se třpytilo životem a Severus si říkal, že vidí slídivé oči jezerního lidu a selkií těsně pod hladinou. Zhluboka se nadechl a přistoupil k hrobce, s Hermionou těsně za sebou.

Přejel dlaní po hladkém kameni a myslel na hodiny, které strávil jeho pozorováním z dálky – z úkrytu pod větvemi stromů onoho léta... poté; z oken hradu v onen dlouhý, temný rok, kdy se stěžl odvážil opustit pozemky kromě času, kdy k tomu byl přinucen ostnatými dráty magie.

„Dělal jsi, co jsi mohl. Víím, že ano.“ Nevěděl, co by měl říct, dokud z něj ta slova sama nevypadla, záplava emocí nasměřovaná k povrchu kamene a k duchu muže, jehož vůle byla stejně neproniknutelná. „Vždycky jsem si přál, abys pro mě měl tolik soucitu jako pro ostatní,“ zašeptal. „Ale odpouštím ti, Albusi.“ A kupodivu tomu tak opravdu bylo.

Obrátil se k Hermioně a otřel jí slzy z tváří. Držela ho, dokud mu tekly slzy, a pak do chvíle, kdy se jim je konečně podařilo potlačit natolik, aby mohli předstírat, že neplakali.

A když se jí zahleděl do očí, rozpoznal v nich oheň – a odraz vlastního žáru, který nikdy dřív nepovažoval za svůj. Přeměna byla plynulá, u něj stejně jako u ní.

Z bílé mramorové desky vzlétli dva fénixové, divocí a bujní.

S doširoka rozepjatými křídly zakroužili nad jezerem, řízení prouděním větru. Cestou k nebi zpívali jeden druhému čistými tóny, křišťálovými a průzračnými jako kapky míru a naděje splývající do jásového vodotrysku. Letěli ve vzájemné shodě, vnitřní smysl fénixů je vedl tam, kam museli jít.

Odletěli najít Fawkesa – musel se dozvědět, že konečně nastal čas vrátit se domů.

/

Vědění odvětví transformativních kouzel, kterým se čarodějky a kouzelníci zabývají padesát let od druhé války s Voldemortem, vykazuje obrovský růst a rozmach (McGonagallová & Kratiknot, 2010). Současné kouzelnické vzdělávání integruje filozofické a etické základy magie a jejího využití, včetně uplatňování s ohledem na identitu, rozmanitost a vzájemnou závislost všech živých bytostí na sobě navzájem a na světě, který je podporuje (Prýtová, Longbottom & Hagrid, 2011).

Ačkoliv proceduru zařazování studentů do různých kolejí používaly jen některé kouzelnické školy, spálení bradavického třídícího klobouku – jehož spontánní zničení bylo zjištěno během návštěvy Severuse Snapea a Hermiony Snapeové (rozené Grangerové) ve škole krátce poté, co napravili porušení magického proudění – znamenalo začátek nové éry kouzelnického vzdělávání po celém světě (Maxime, McGonagallová & Marchbanksová, 2011).

Školy napříč zemí přijaly použití Stromu života

jakožto metody pátrání po jedinečných silných a slabých stránkách každého nastupujícího studenta a následně tyto studenty umísťují do skupin, kde jejich členství napomáhá k celkové rovnováze jak individuálně, tak kolektivně (Marchbanksová, 2012).

Původní pergamen se Stromem života použitý k vyvážení živlů a nápravě struktury magických energií je uložen u jeho autorů. Místo toho, aby byl zakonzervován nebo archivován, je vždy prvního září přinesen do Bradavic a postupně vložen do rukou všech nově přichozících studentů. Pozorovatelé uvádějí, že s každým dalším rokem jsou barvy Stromu sytější a jeho větve bohatší.

Tančící runy, okultní znaky a symboly zdobící strom pro změnu zase nikdy nezklamou a vyvolají úsměv i u těch nejvylekanějších dětí.

Snapeová a Snape, 2055

Alchymie duše a další transformativní magie

Poznámky k překladu

Citace

Jak moje beta trefně podotkla, pravidla pro citaci v kouzelnických odborných člancích ještě nikdo nestanovil. A zkuste nějak pracovat s Medkovou verzí Helga z Mrzimoru a Rowena z Havraspáru a zachovat vědecký styl!

Další citované osoby:

Barnebus Bragge – zmiňován v knize Famfrpál v průběhu věků

Bowman Wright – vymyslel zlatonku

Falco Aesalon – starověký řecký kouzelník, první zvěromág, přeměňoval se do sokola (https://harrypotter.fandom.com/wiki/Falco_Aesalon)

Cliodna/Clidne – středověká irská čarodějka a druidka, zvěromág, přeměňovala se do mořského ptáka (<https://harrypotter.fandom.com/wiki/Cliodna>)

Marchbanksová Griselda – ředitelka Úřadu pro kouzelnické zkoušky (HP5, kap. 31)

Vysvětlení použitých pojmů

Anglický výraz „Unspeakables“ je překládán různě. Medkové použili „Ty, o nichž se nemluví“, popř. odbor záhad. Elza je přeložila jako „Mlčenliví“, protože podle ní spíše nemluví o své práci, než že by se nemluvilo o nich. Spolu s Lupinkou a Jimmi jsme došly k závěru, že slovenská verze „Nedotknutelní“ také lépe vystihuje podstatu věci, proto je ve většině případů použita i v tomto překladu.

Willmingtonský obr: https://en.wikipedia.org/wiki/Long_Man_of_Wilmington

Ley-lines: <https://www.horoskopy.cz/astroclanky/ley-lines:-energeticke-linie-zeme>

Knihy I-ťing: <https://cs.wikipedia.org/wiki/I-%C5%A5ing>

Pro přepis run použito

https://cs.wikipedia.org/wiki/Germ%C3%A1nsk%C3%BD_futhark_prost%C3%BD

Qi a Shen: https://www.newworldencyclopedia.org/entry/Jing_Qi_Shen